

Lord Rustler

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE DODENDE DRUPPEL

N° 2696

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE DODENDE DRUPPEL

HOOFDSTUK I.

KAPITEIN WILSON

Het was ongeveer acht uur in de avond, toen twee heren, gekleed in rok, zo goed als alleen zaten te praten in de eetzaal van de Windsor Club, in de Oxford Street.

Zij hadden net gedineerd en rookten nu hun sigaretten.

De eetzaal was tamelijk ruim, en er waren nog maar enkele tafeltjes bezet,

want de meeste leden van de Club, die hier gedineerd hadden, waren al op weg naar het Adelphi-Teater, waar die avond een belangrijke première gegeven werd.

De beide heren, die daar rustig tegenover elkaar zaten, waren John Raffles, de beroemde Grote Onbekende, jarenlang vijand van Scotland Yard, en

zijn trouwe vriend Charles Brand, die vele van zijn avonturen meegemaakt en daarbij dikwijls een belangrijke rol gespeeld had.

Maar dat wist geen enkele van de clubleden en als men het hun gezegd had, zouden zij meer dan waarschijnlijk hun zegsman voor gek hebben verklaard en in allerijl een dokter geroepen hebben.

Want allen, die gewoonlijk de Windsor Club beschouwden als hun toevlucht in uren van verveling en zelfs, wanneer zij vrijgezel waren, als hun eigenlijke woning, kenden de oudste van de beide heren niet anders dan onder de naam van Lord William Aberdeen, een heel rijke filantroop, maar die zoveel van zijn geld weggaf aan liefdadige doeleinden, dat men zich verwonderd afvroeg, hoe het mogelijk was, dat de bodem van zijn geldkist niet al lang zichtbaar was, en tegelijkertijd als Vice-President van hun club, als een man van uiterst beschaafde omgangsvormen, als een bijzonder geestig causeur en als iemand met een heel scherp verstand en ook dikwijls een zeer scherpe tong.

Een aantal jaren al speelde Raffles deze dubbele rol op het wereldtoneel en nog nooit had zelfs de pienterste speurder van Scotland Yard, al was het maar een ogenblik, vermoed, dat achter de Onbekende verborgen was, de man, die door een aantal weergaloos brutale inbraken en diefstallen de wanhoop was geworden van hoofdinspekteur Phileas Baxter en zijn rechterhand, de detektive, James Sullivan.

Heel lang geleden was Raffles een paar keer in handen geweest van de wrekende gerechtigheid, en toch bleek hij op het laatste ogenblik telkens de sterkste te zijn en de Justitie had er zich nooit op kunnen beroemen, hem langer dan een paar uren gevangen te houden.

Zelfs had Raffles al eenmaal kennis gemaakt met het inwendige van de gevangenis, maar ook die had hem niet binnen haar muren kunnen houden. Als een tweede Houdini, de wereldberoemde boelenkoning, had Raffles er uit weten te ontsnappen, tot ongekende verbazing

van alle deskundigen, die wel bijna tot de slotsom moesten komen, dat de ontvluchte gevangene beschikte over de hulp van bovennatuurlijke krachten.

Juist toen er weer een paar heren waren opgestaan en de eetzaal verlieten, kwam een van de leden, een man met kort geknipt haar en bijna zeventig jaar oud, op Raffles toe met een nummer van de «Times» in de hand, het avondblad, dat net was gebracht.

Hij bleef voor Raffles staan en zei:

— Mijn waarde Lord, interesseert u zich nog altijd voor criminele zaken, vooral als zij wat geheimzinnig zijn?

— Heel sterk, beste Lord Primrose, antwoordde Raffles glimlachend. Maar het moeten werkelijk zaken van belang zijn, die onze aandacht gevangen houden en onze zenuwen spannen!

— Nu, dan geloof ik dat ik hier iets voor u heb, antwoordde de Earl of Primrose, terwijl hij de «Times» aan Raffles gaf. Wist u wel, hadt u ooit kunnen vermoeden en gelooft u dat Erle Wilson een buitengewoon gevaarlijk misdadiger is?

Raffles had een snelle blik met Brand gewisseld en antwoordde toen:

— Dat klinkt ongelooflijk. Bedoelt u de rijke zaakwaarnemer Wilson?

— Niemand anders. Hij is lid van de Military and Navy Club, een paar huizen verder.

— Wat is er dan met hem? antwoordde Raffles. In welk opzicht is hij een schurk?

— Wel, men zegt dat hij niets meer of minder is dan de aanvoerder van een uiterst gevaarlijke misdadigersbende.

— Kom, kom; en wie zegt dat? vroeg Raffles, de as van zijn sigaret tippend.

— Ja, dat is juist het eigenaardige, dat zegt John Raffles, de Grote Onbekende.

— Heeft die zich dan bij de politie gemeld? vroeg Raffles met voorgewende verbazing.

— Hij zal wel wijzer zijn, antwoordde Lord Primrose. Hij heeft gewoon een uitvoerig schrijven gericht aan de hoofdinspekteur van politie, uitvoerig voor zijn doen, want de brief beslaat geen

tien regels, waarin hij hem verzekert, dat hij persoonlijk tegenover Wilson heeft gestaan, dat hij zes of zeven van diens handlangers onschadelijk heeft gemaakt en dat hij de politie in overweging geeft zich ook van Wilson zelf meester te maken, zodra deze zich ver-toont.

— Nu, ik denk dat dit een brutale fantasie is van Raffles, zei de Grote Onbekende luchtig. Het klinkt immers als een sprookje. Ik herinner mij nu, dat ik die Wilson wel eens gezien en ik geloof zelfs een paar keren gesproken heb, en het is toch werkelijk niet waarschijnlijk, dat zo'n man aan het hoofd zou staan van een misdadigersbende.

Hij had onder het spreken de krant van Primrose aangenomen en deze wees hem nu een bericht onder het Stadsnieuws aan, met het veelzeggende opschrift:

OPZIENBARENDE ONTHULLINGEN!

John Raffles laat van zich horen.

Raffles wilde beginnen te lezen, maar hij bedacht zich, gaf Brand het blad en zei:

— Lees mij het bericht liever eens voor, dan dringt het zeker beter tot mij door.

En nu las Brand het volgende bericht voor, waar Raffles met grote aandacht naar luisterde, terwijl hij achterover in zijn stoel leunde en met half gesloten ogen nu en dan een trekje aan zijn sigaret deed.

De politie van onze stad krijgt de zeer moeilijke taak een geheimzinnige zaak tot klaarheid te brengen, waarin niemand minder dan de raad-selachtige John Raffles een grote rol schijnt te spelen.

Gisteravond omstreeks half tien kreeg het politiebureau in Hampstead het telefonisch bericht, dat er in een huis in deze voorstad, aan het einde van Burgess Hill, een zestal mannen, geboeid en gekneveld te vinden waren, van wie de politie er op zijn minst wel twee van zou herkennen als behorende tot de « Bende van

de Raven » en die nog enige jaren gevangenisstraf te goed hadden wegens ernstige misdrijven.

Ofschoon men op het politiebureau aanvankelijk dacht deze aangifte als een misplaatste grap te beschouwen, toch veranderde men daar gauw van inzicht, toen de man aan het andere eind van de lijn zijn naam noemde, die van John Raffles.

In allerijl reed daarna een politieauto, met een tiental agenten naar het bewuste huis, misschien wel in de flauwe hoop, dat men daar de langgezochte avonturier zou vinden.

Men vond de huisdeur op een kier staan en hoefde deze alleen maar open te duwen, maar van Raffles was geen spoor meer te ontdekken.

Wel echter vond men in een kamer op de eerste verdieping van het landhuis, dat het eigendom is van de zaakwaarnemer Erle Wilson, zeven mannen, stevig geboeid en waarvan er een paar zware hoofdwonden vertoonden, blijkbaar toegebracht met een ijzeren staaf, die men, benevens een half dozijn zwarte maskers, bebloed in een hoek van de kamer vond.

Dit vertrek was een weelderig gemeubileerde eetkamer en er stond een diner voor twee personen gedekt, waarvan echter nog niets was gebruikt.

Van de eigenaar zelf was niets te zien en het leek aanvankelijk een raadsel hoe de zeven mannen daar waren gekomen en wat zij er kwamen doen.

Maar de politie herkende inderdaad in drie van hen langgezochte recidivisten, en daarom aarzelde zij geen ogenblik alle mannen naar het politiebureau over te brengen, waar er echter dadelijk drie naar de ziekenzaal moesten worden overgebracht, zo zwaar waren zij toegetakeld, door iemand, die blijkbaar over een herculische lichaamskracht beschikte.

En nauwelijks waren de gevangenen binnengebracht of weer ging de telefoon en alweer kwam er een boodschap van John Raffles, die schijn-

baar het transport van de mannen op een afstand had bekeken.

Hij vertelde, dat hijzelf een gevecht had geleverd met Erle Wilson, aan wie, zoals gezegd, het landhuis toebehoorde en hij verzekerde, dat deze Wilson het hoofd van de bende was, waartoe de zeven arrestanten behoorden. Dit verhaal bevestigde hij nog in de loop van de nacht in een brief aan de hoofdinspekteur van Scotland Yard met de volgende inhoud:

» Geachte Heer Baxter,

» Gisteravond had ik een ontmoeting met de zogenaamde zaakwaarnemer Erle Wilson, wonende in Londen, Chapel Street, 23.

» De omstandigheden, waaronder deze ontmoeting plaats had, kunnen bij mij geen schijn van twijfel overlaten aangaande het feit, dat deze Wilson nu het hoofd is van het u natuurlijk maar al te goed bekende » « Genootschap van de Gouden Sleutel », deshalve ik u dringend in overweging geef direkt over te gaan tot arrestatie van deze gevaarlijke bandiet.

» Ik zou u ten sterkste aanraden dadelijk tot zijn gevangenneming over te gaan, alvorens dit schrijven openbaar te maken.

» John Raffles. »

Het spreekt vanzelf, dat inspecteur Baxter heel verbaasd was bij de ontvangst van deze mededeling en ook,

dat hij niet anders dacht, of Raffles wilde hem een poets bakken.

Maar toen in de vroege ochtend uit Hampstead het bericht kwam, dat daar in het tweede huis van Erle Wilson een zevental bandieten waren gevonden, toen meende onze inspekteur toch, dat zijn plicht hem voorschreef althans een nader onderzoek in te stellen.

Hij liet dus niet na, vanochtend omstreeks tien uur een paar detektives naar het huis van Wilson, in de Chapel-Street te sturen, die de opdracht hadden, hem te verzoeken naar het hoofdbureau mee te gaan, waarheen toen ook al de vier gevangenen waren overgebracht, die in staat waren te worden verhoord.

Op het ogenblik, waarop wij dit schrijven, schijnt de inspekteur Baxter in ieder geval nog niet te zijn overgegaan tot de invrijheidstelling van de heer Wilson, maar wij voor ons twifelen er geen ogenblik aan, of wij hebben hier te doen met een vergissing van de Grote Onbekende, die zich toch zeker ook niet zal verbeelden, dat hij onfeilbaar is.

Dit staat vast, dat Erle Wilson zich hoogst verbaasd toonde over zijn arrestatie en gedreigd heeft, de zaak in het parlement aanhangig te zullen maken, wanneer er niet gauw een einde gemaakt werd, aan wat hij noemde « één van de grootste schandalen van deze tijd. »

HOOFDSTUK II.

RAFFLES STELT EEN ONDERZOEK IN

Terwijl Charles Brand dit bericht voorlas, waarin Raffles zo geïnteresseerd was, had lord Primrose zich verwijderd, en de beide vrienden waren nu alleen.

Zij keken elkaar een ogenblik glimlachend aan, waarop Brand, terwijl hij het blad langzaam opvouwde, begon:

— Baxter weet natuurlijk niet, dat wij allebei zeer bijzondere redenen hebben, om er volkomen zeker van te zijn, dat Wilson inderdaad aan het hoofd staat van dat genootschap.

— Zo is het, Charles, en ik kan en wil hem toch niet alles vertellen, want wanneer ik dat deed, zou ik de naam van een jong, onschuldig meisje in gevaar moeten brengen, van wie de vader op een noodlottig uur en tot zijn bittere ontgoocheling lid werd van het genootschap, weigerde zijn enig kind als minnares aan Wilson af te staan en daarom door de Bloedraad van de bende ter dood veroordeeld werd. Een gelukkig toeval bracht ons op de plek, waar de ongelukkige Hall ter dood zou worden gebracht en wij slaagden er in, hem juist ter elfder ure uit de Theems te redden, waar zijn moordenaars hem in gegoooid hadden, na hem, verraderlijk een dolk in de borst te hebben gestoken, met aan het heft een papiertje, met de letters G.G.S.

— En dat bracht ons juist op het spoor van het Genootschap van de Gouden Sleutel en toen Hall, het slachtof-

fer van Wilson, ons vertelde, wie de aanvoerder van de bende nu was, toen heb jij geen ogenblik geïnzult, die man te gaan opsporen.

— Minder om hem zelf, Charles, dat verzeker ik je, maar wegens de omstandigheid, dat de ellendeling de jonge Ellen, Hall's dochter, door een list uit haar woning had weten te lokken, waar zij alleen was, daar haar vader in ons huis in de Victoria Street ziek lag en haar naar zijn landhuis in Hampstead te ontvoeren. Ik dank de Voorzienigheid, dat wij daar nog net op tijd aankwamen, om te verhinderen, dat de laffe schurk zijn plan zou uitvoeren en het meisje met geweld zou dwingen zich naar zijn wil te schikken.

— En toch had die hele onderneming nog in ons nadeel kunnen eindigen, Edward, want de zogenaamde huisknecht van Wilson in zijn huis in de city, die een lid van zijn bende is en die jij neersloeg, nog voor hij zijn meester in Hampstead had kunnen waarschuwen, wist te ontsnappen, waarschuwde een zestal van zijn kornuiten en de zeven schurken overvielen ons.

— En wie weet, hoe het met ons zou zijn afgelopen, Charles, wanneer niet plotseling onze trouwe Henderson, onze brave chauffeur, in gezelschap, van Palmer, de vriend van Ellen Hall, was komen opdagen en dadelijk een totale verandering van toneel had bereikt. Hij sloeg daar in de eetzaal van het land-

huis de schurken neer en liet hen vallen als rijpe halmen onder de zeis en de politie had niets anders te doen dan het hele gezelschap te komen afhaken, natuurlijk nadat wij ons uit de voeten hadden gemaakt.

— Weet je, wat mij niet helemaal duidelijk is, Edward? vroeg Brand na enige ogenblikken.

— Laat eens horen.

— Ik sta verbaasd over de brutaliteit van Wilson, die blijkbaar rustig naar zijn woning is teruggekeerd, ofschoon hij toch heel goed moest weten, dat jij niet zoudt zwijgen, maar hem zou aanklagen.

— Dat klinkt zeker wonderlijk genoeg en het is een blijk van een weergaloze brutaliteit, Charles. Maar ook blijkt hieruit, dat Wilson heel zeker is van zijn mannen en er wel zijn hand voor in het vuur durft te steken, dat deze hem niet zullen verraden, ook al zouden zij zelf voor jaren de gevangenis moeten ingaan.

— Toch was de risico heel groot, dat één van hen hem zou aanbrengen, in de verwachting, dat hij daardoor misschien vermindering van straf zou krijgen.

— Misschien, maar die man kon ook weten, dat zodra hij de gevangenis weer zou hebben verlaten, zijn leven geen ogenblik meer zeker was. De Bloedraad zou hem vogelvrij verklaren, net zoals hij het die ongelukkige Hall deed, die tot zijn eigen ongeluk tot de bende toetrad en ik geloof, dat niet velen zich daaraan zouden durven blootstellen. Ik geef echter toe, dat Wilson wel een weinig «va banque» speelde, maar dat heeft hij blijkbaar aangedurfd. Hij zag heel goed in, dat zijn zaak natuurlijk totaal verloren was en dat hij zichzelf als het ware zou beschuldigen, als hij nu het hazenpad koos.

— Maar in ieder geval zal hij toch de aanwezigheid van die zeven bandieten in zijn landhuis moeten verklaren.

— Waarom zou hij dit moeten verklaren? Het kunnen toch heel goed inbrekers zijn geweest, die daar hun slag wilden slaan. Nee, hoe langer ik er over denk, hoe meer ik vind, dat Wilson het beste gedaan heeft, wat hij in de gege-

ven omstandigheden kon doen, door rustig thuis te blijven.

— Maar jij hebt hem aan zijn hals gewond, toen je op hem vuurde, riep Brand uit.

— Hij zal zeggen, dat hij zichzelf gewond heeft bij het schoonmaken van zijn revolver, zei Raffles schouderophalend. En, zoals de zaken nu staan, zal men allicht Erie Wilson eerder geloven dan John Raffles.

— Maar wij kunnen toch dadelijk aan de zaak een einde maken, als wij Hall tegen hem laten getuigen?

— Natuurlijk, en ik ben er ook van overtuigd, dat Hall, die wij het leven hebben kunnen redden, geen ogenblik zou aarzelen om dat te doen, maar je vergeet, dat het dan onvermijdelijk aan het licht zou komen, dat hij lid is geweest van het Genootschap van de Gouden Sleutel. De bladen zouden zich met gretigheid op het geval werpen en het zou toch vreselijk zijn voor Ellen, zijn enig kind, zijn dochter, van wie hij zo dol veel houdt, en die het nooit eerder dan gisteravond heeft geweten, dat haar vader een misdadiger was. Om die reden kan ik onmogelijk toelaten, dat het ontvoerde meisje zelf tegenover Wilson geplaatst wordt. Uit wraakzucht zou de bandiet zeker alles aan het licht brengen en zeggen, wie haar vader was.

— In ieder geval zouden wij er bij winnen, Edward, dat de kerel waarschijnlijk tot de galg zou worden veroordeeld, riep Brand vurig.

Maar Raffles schudde ontkennend het hoofd en zei:

— Dat geloof ik haast niet. Misschien zou dat het geval zijn, als Hall inderdaad het leven had verloren, maar nu zal men hem ten hoogste aanstichting tot moord ten laste kunnen leggen.

— En jij, Edward, wat ben jij van plan?

— Het is duidelijk, dat ik van dit ogenblik af die schurk van een Wilson nauwlettend in het oog zal houden. Vindt de politie aanleiding, om hem gevangen te houden en zijn verleden eens na te gaan, des te beter. Doet zij het niet, en stelt zij hem tegen iedere verwachting in weer op vrije voeten, dan

zal ik mijn eigen politie moeten wezen, al was het maar uit zucht tot zelfbehoud, want natuurlijk zal het bendehoofd van dit ogenblik af mij als zijn doodsvijand beschouwen, en alles in het werk stellen, om mijn spoor terug te vinden.

De late avondbladen bevatten berichten, die er op schenen te wijzen, dat de vrees van Raffles maar al te gegrond was.

De vier gevangen bandieten ontken- den pertinent, Wilson oolt eerder te hebben gezien en verklaarden zelfs, nooit van hem gehoord te hebben.

Zij waren het landhuis in Hampstead binnengedrongen, omdat zij hoopten in het onbewoonde en onbewaakte huis iets van hun gading te vinden.

Zij hielden stokstijf vol Wilson in het huis niet te hebben gevonden en toen hun de vraag werd gesteld, wie hen dan zo had toegetakeld en gevangen genomen, gaven zij ten antwoord, dat zij tijdens de plundering plotseling overvallen waren door drie krachtige, met revolvers gewapende mannen, die zij aanvankelijk voor politieagenten aanzagen.

Een ogenblik dreigde de zaak voor Wilson spaak te lopen, toen het uitkwam, dat een van de gevangen bandieten bij hem in zijn huis te Londen in dienst was als huisknecht. Maar toen deze zelf verklaarde, dat hij op valse getuigschriften aangenomen was, werd ook dit wapen uit de handen van de politie geslagen.

Men had heel zorgvuldig het verleden van Erle Wilson nagegaan en vooral zijn jongste verleden, maar het was onmogelijk geweest hem iets ten laste te leggen.

Hij was lid van een mondaine club, hij was ongehuwd, hij leefde op grote voet en dat kon hij doen, omdat zijn vader hem een groot fortuin had nagelaten. Hij had verscheidene winstgevende zaken, die floreerden. Hij bezocht geregeld de schouwburg, de wedrennen en tentoonstellingen en in dat alles was absoluut niets te vinden, dat tegen hem pleitte.

Toen Raffles dit alles in een van de laatste avondedities las, balde hij de vuisten en zei tegen Brand, die in een gemakkelijke stoel naast hem zat in de rookkamer van het prachtige huis in de Comwell-Street, dat Raffles sedert enige jaren bewoonde:

— Ik was er al bang voor. Ik had het al half en half verwacht. En toch valt mij deze oplossing nog koud op het lijf. Ik had nog wel gehoopt, dat één van de bandieten zich zou verspreken, dat in het verleden van Wilson op zijn minst één duistere plek zou zijn aan te wijzen, en... niets van dat alles. Als alles zo doorgaat, dan zal men hem nog vrij laten.

Ook dat bleek Raffles goed te hebben geraden, want de volgende ochtend stelde Scotland Yard Wilson op vrije voeten en bood hem haar welgemeende verontschuldiging aan, dat zij hem had durven lastig vallen en hem had kunnen verdenken.

Wilson zei koeltjes en uit de hoogte, dat hij het er voor deze keer bij zou laten, maar gaf de hoop te kennen, dat men op Scotland Yard voortaan 'n beetje beter uit de ogen zou kijken, en zich niet meer op een dwaalspoor zou laten brengen door anonieme briefjes, of waarschuwingen, die daarmee gelijk stonden, anders hadden de fatsoenlijke burgers van Londen binnen korte tijd geen leven meer...

HOOFDSTUK III.

RAFFLES BINDT DE STRIID AAN

Er waren in ieder geval twee Londenaren, die zich niet lieten overbluffen door de arrogante taal van Wilson en daar hadden zij alle reden toe. Die beide Londenaren waren John Raffles en Charles Brand.

Zij hadden zelf het avontuur in het witte landhuis te Hampstead meegemaakt en daar zij van zichzelf niet konden of wilden aannemen, dat zij dronken waren geweest en dat alles, wat daar gebeurd was, alleen in hun verbeelding bestond, lachten zij maar eens spottend om de uitspraak van de heren van Scotland Yard en Raffles betreurde het alleen maar, dat hij niet in staat was persoonlijk te komen getuigen.

Niet alleen zou hij dan moeten zeggen wie en wat hij was, wat hem in groot gevaar zou brengen, maar hij liep bovendien nog de kans, dat men hem niet zou geloven en hem als een bedrieger zou beschouwen.

Scotland Yard had nu eenmaal geen geloof willen hechten aan de mededelingen van John Raffles en deze waarschijnlijk aan een persoonlijke wraakneming toegeschreven, overdonderd als zij was door het brutale optreden van Wilson, die zelfs met openbaarheid in het parlement had gedreigd, en daarbij moest men zich neerleggen.

Maar dit wilde voor Raffles beslist niet zeggen, dat hij de zaak als geëindigd beschouwde, tenminste voor zover het hem zelf betrof.

Hij had zich vast voorgenomen, Wilson te ontmaskeren, nu hij eenmaal het spoor van de nieuwe chef van het Genootschap van de Gouden Sleutel gevonden had, en Charles Brand wist, dat hij niet zou rusten, voor hij dit doel bereikt had.

Nauwelijks was dan ook het bericht van de vrijlating van Wilson openbaar gemaakt, of Raffles en Brand hielden krijgsraad in de rookkamer van het huis in de Cromwell-Street, hun geliefkoosde plek van samenkomst, wanneer zij over belangrijke aangelegenheden moesten beraadslagen.

Raffles, had, diep in gedachten verzonken, al een sigaret helemaal opgerookt, voor hij begon:

— Scotland Yard vermoedt dus, dat Wilson zo onschuldig is als een pasgeboren kind, en wij kunnen het haar maar half kwalijk nemen, want zij weet nu eenmaal niet wat wij weten. En het woord van Erle Wilson schijnt meer gewicht in de schaal te leggen, dan dat van John Raffles. Daar komt bij, dat de gevangenen bandieten met een eenstemmigheid en hardnekkigheid, die ondanks alles iets als bewondering afdwingt, blijven zwijgen en hun chef niet willen verraden.

— En het zou mij echt niet verwonderen, Edward, als wij het beleefden, dat tenminste vier van de zeven schurken, die wij hebben kunnen vangen, ook weer op vrije voeten worden ge-

steld, om de even eenvoudige, als afdoende reden, dat er helemaal geen bewijs tegen hen kan worden ingebracht.

— Je hebt volkomen gelijk, Charles. Weliswaar waren ze in gezelschap van drie recidivisten en dat wel in ander-mans huis, maar dat is op zichzelf niet voldoende. Er is namelijk niemand, die hen beschuldigt. Ongetwijfeld zegt John Raffles, dat zij schuldig zijn, maar het woord van Raffles is geen evangelie. Maar in ieder geval gaan de andere drie de gevangenis in en als zij blijven zwijgen, dan getuigt dit in ieder geval van een standvastigheid, die men niet vaak vindt onder misdadigers. In de meeste gevallen zien zij er absoluut geen been in, elkaar te verraden, wanneer zij zichzelf daarvoor een paar jaren straf kunnen besparen. Dit alles is echter van minder belang. Voor mij is de hoofdzak, dat de heren van Scotland Yard stekelblind zijn en Wilson op vrije voeten hebben gesteld, zodat ik dus genoodzaakt zal zijn, mijn maatregelen te nemen, om de bandiet in het oog te kunnen houden.

— Dat zal een langdurig werkje worden, Edward. Want je kunt er natuurlijk wel op rekenen, dat Wilson de eerste tijd heel voorzichtig zal zijn en dat hij er wel voor op zal passen, in aanraking te komen met andere leden van de bende, uit angst dat de politie toch nog wantrouwend zal zijn en hem in de eerste tijd in het geheim volgen zal.

— Daaraan twijfel ik niet, Charles, antwoordde Raffles. Wilson is te sluw om anders te handelen, maar wij zullen eens zien, of onze slimheid niet tegen hem opweegt, al zou het weken moeten duren. Ook wij zullen hem in het oog houden en elkaar daarbij afwisselen, of nog beter, wij zullen proberen een woning te huren in de Chapel-Street, vanwaar wij zijn huis voortdurend in het oog kunnen houden. Het moet hem onmogelijk gemaakt worden, een voet te verzetten, zonder dat wij het merken.

Raffles was er niet de man naar om gras over dergelijke dingen te laten groeien en zo trok hij er al een uur later, na te hebben gedineerd in de kleine

eetkamer van het prachtige huis, goed vermomd met Brand op uit.

Het huis van Wilson, een groot gebouw van grijze natuursteen, lag juist tegenover een klein pleintje, gevormd door het inspringen van de rooilijn aan de overkant van de straat, op een plek, waar de huizen ongeveer twintig meter terugweken.

Op deze manier werd een soort «zak» gevormd, en op de bodem daarvan stonden naast elkaar een viertal huizen.

Juist op die zak had Raffles het gemunt. Hij begon dan ook heel geduldig zijn netten uit te werpen, waarbij hij met grote omzichtigheid te werk moest gaan, want hij begreep heel goed, dat ook Wilson een oogje in het zeil zou houden en dat de schurk er zich heel goed van bewust moest zijn, dat Raffles zou proberen hem te bespionneren.

Het zou dus niet zo wonderlijk zijn, als Wilson, vreemde dat zijn vijand in de buurt zou komen wonen, zijn wachtposten uitzette.

Daarom ook had Raffles het beter gevonden 's avonds al aan het werk te gaan en hij maakte daarbij gebruik van een gewone taxi.

Het geluk was hem bijzonder gunstig, want in één van de vier zoëven genoemde huizen trof hij een huiseigenaar aan, die de benedenste verdieping zelf bewoonde en die wel geneigd bleek, een gedeelte van de zolder, aan de voorkant van het huis, aan Raffles te verhuren, die zich uitgaf voor een fotograaf en verklaarde, dat hij op die zolderverdieping een atelier wilde inrichten.

De huiseigenaar vroeg een veel te hoge huurprijs en dit was al weer een gelukkige omstandigheid, want nu had de man er alle belang bij, te verzwijgen, dat er een nieuwe huurder bij hem was ingetrokken, daar hij anders bang moest zijn, dat de huurcommissie hem een zware boete zou opleggen, wanneer het zou blijken, dat de man voor een stuk zolder een prijs vroeg, die men eigenlijk ternauwernood voor een gemeubileerde woning op de eerste verdieping mocht vragen. En vooral in deze tijd van woningschaarste.

Er werd een schijncontract opge- maakt, waarin een veel lagere huur- prijs stond vermeld, en dat desnoods aan de huurcommissie kon worden voor- gelegd.

En vervolgens moest Raffles gewoon een schuldbekentenis tekenen, waarin hij zich verbond, gedurende een vol jaar tien pond sterling per maand te be- talen.

Raffles tekende alles wat hem werd voorgelegd met een effen gezicht, maar hij nam zich heilig voor, de naam en het huis van de woekeraar zorgvuldig te onthouden, en Brand uit te nodigen, de naam van de inhailige schurk op het be- roemde «zwarte lijstje» te zetten.

De afspraak werd gemaakt, dat Raf- fles nog diezelfde avond zijn intrek zou komen nemen op de zolderverdieping en hij vertrok verheugd, vooral toen hem werd verteld, dat het de huiseige- naar aangenaam zou zijn, wanneer de nieuwe huurder gebruik wilde maken van de achteringang van het huis, die eigenlijk voor de bedienden van de verschillende families, die het bewoon- den en de leveranciers bestemd was.

Raffles stemde onmiddellijk toe, want hierdoor kon hij vermijden, dat Wilson misschien op hem opmerkzaam zou wor- den gemaakt, wanneer hij op geregelde tijden Brand of James Henderson bij zich ontving.

— Wel, als dit niet op rolletjes loopt, dan weet ik het niet, zei Raffles op ver- genoegde toon tot Brand, toen de beide mannen weer weggingen. Natuurlijk zal Wilson wel eens tot de ontdekking komen, dat er nieuwe mensen zijn op de zolderverdieping, maar ik hoop van harte, dat dat dan te laat zal zijn. Trou- wens, waarom zou hij die doodgewone fotograaf wantrouwen, die daar zijn atelier gaat inrichten?

— Wil je dat ik vanavond al meega? vroeg Brand.

— Ik zou je gezelschap zelfs buiten- gewoon op prijs stellen, want ik zou me anders knap vervelen.

— En Henderson?

— Die kan nu en dan aankomen, maar het liefst zou ik hem voortdurend bij de hand hebben. Als wachtpost heeft hij

alleen 's avonds waarde, want zijn gro- te gestalte zou al te gauw in de gaten lopen. Ik verwacht echter, dat jij in een goed gekozen vermomming het huis van Wilson van de straat af in 't oog houdt. En luister nu goed: Wanneer je hem mocht zien uitgaan, volg je hem, on- verschillig waarheen. Ik ben er zeer op gesteld te weten wat hij doet.

— En veronderstel eens, dat hij het na enige dagen aandurft, weer naar de Vine-Street te gaan, waar de bende vroeger bijeen kwam, in de geheime kelder onder het wijnhuis van Bill Red- nose?

— Ik betwijfel sterk, Charles, of de schurken nog wel gebruik maken van die onderaardse vergaderzaal, die dank zij onze tussenkomst, bij de politie maar al te bekend is. De kans is echter niet helemaal uitgesloten, dat de schur- ken er nu en dan nog samen komen. Begeeft Wilson zich daarheen, dan volg je hem zo ver mogelijk, maar ik wil beslist niet, dat je je in gevaar begeeft, door in de vergaderzaal door te drin- gen, verondersteld, dat dit mogelijk zou zijn. Je telefoneert me dan eenvoudig in het eerste het beste postkantoor of in een telefooncel, wat je ontdekt hebt en dan zullen wij eens gaan zorgen voor ons inboedeltje.

Raffles had al te vaak in dergelijke omstandigheden verkeerdt, dan dat hij nu ook maar een ogenblik in verlegen- heid zou komen zitten al waren de win- kels al lang gesloten.

In zijn huis in de Victoria- Street, dat hem al vaak grote diensten had be- wezen, wanneer hij zich moest vermom- men of zich enige tijd «aan de circula- tie moest onttrekken», zoals hij dat noemde, bezat Raffles in de kelder een uitgezochte verzameling eenvoudige meubels en daaruit ging hij nu een keus maken.

Een tweetal matrassen, twee eenvou- dige ijzeren ledikanten, een wrakke wastafel met wat er bij hoorde, een keukentafel, een paar matten stoelen, een bruin geschilderd wandkastje en dat was alles.

Dit schamele meubilair werd met een paar grote vergrotingsapparaten, drie-

poten, ontwikkelschalen, glazen trechters, maatglazen, enige dozen met gevoelige platen, drukramen en andere fotografische benodigdheden, op een paar gehuurde handkarren geladen en door een kruier vergezeld, togen de beide mannen omstreeks half elf in de avond naar hun nieuw verblijf, waarbij zij ervoor zorgden, dat zij de Chapel-Street zorgvuldig vermeden en zo-

als de wens van de eigenaar luidde, door de achterdeur naar binnen gingen.

De meubelen werden naar de zolder gedragen, een soort kamertje werd afgeschoten met behulp van een paar oude lappen, de kruier werd betaald en weggestuurd en om twaalf uur konden de beide vrienden zeggen, dat een lastig gedeelte van hun taak achter de rug was.

HOOFDSTUK IV.

DE MICROFOON

Het leven van Raffles en Brand was zo vol avonturen geweest, onder zo talloze ongewone omstandigheden hadden zij de nacht moeten doorbrengen, soms aan boord van een schip, soms in een weelderig bed, nu eens in een schommelende hangmat, dan weer op een bed van mos onder de blote hemel, dat zij echt geen moeite hadden, in het vreemde huis in slaap te komen, maar binnen enkele minuten, nadat zij naar bed waren gegaan, insliepen en niet wakker werden voor de zon al door het dakraam naar binnen scheen.

Zij werden bijna tegelijkertijd wakker, keken elkaar eens glimlachend aan, rekten zich uit en sprongen op.

— Wij missen ons ochtendbad, Charles en dat is hard genoeg. Maar wanneer wij als fotografen hard werken, dan is er misschien wel kans hier ergens een douche aan te brengen.

— Geloof je dan, dat het de moeite waard zou zijn? vroeg Brand met een tamelijk pijnlijk gezicht. Denk je dat het zo lang zal duren?

— Daar zou ik tenminste maar op rekenen. Er zullen, lijkt mij, verschillende dagen verlopen, voor Wilson zich weer wat vrijer durft te bewegen. En nu zal je wel zo goed willen zijn, voor het ontbijt te gaan zorgen, terwijl ik ons nieuw verblijf eens zal opnemen.

Brand kleedde zich zo snel als hij kon aan, daalde de achtertrap af, voorzien van een boodschappennet en sloeg in de

buurt een flesje melk, thee, brood en boter, jam, kaas en eieren, en natuurlijk de voor iedere Engelsman onmisbare ham in.

Toen hij, bepakt met deze voorraad, weer op zolder kwam, die met een stevige deur kon worden afgesloten, zag hij Raffles op een paar meters afstand van het zolderraam naar buiten turen.

— Wat doe je daar? vroeg hij, terwijl hij het zware boodschappennet voorzichtig op het withouten keukentafeltje neerlegde.

— Kijken! antwoordde Raffles lakonieuk.

— Waar kijk je naar?

— Waarnaar zou ik anders kijken dan naar het huis van Wilson! riep Raffles enigszins ongeduldig.

— En heb je iets bijzonders gezien?

— Nee, dat niet. Ik probeer van hier af achter de verdeling van de verschillende vertrekken te komen, en zover ik dat kan bekijken zonder kijker, ligt op de derde verdieping de werkkamer van onze man, die kamer met de bruin fluwelen gordijnen voor de ramen, en het ijzeren balkon. Daar naast is, geloof ik, een slaapkamer, misschien een logeerkamer, die niet gebruikt wordt, want het beddegoed ligt hoog in het ledikant opgestapeld, en ik kan vaag onderscheiden, dat er hoezen over de meubels zijn getrokken. Op de bovenste verdieping, het lijkt ook wel een zolder, slapen een paar van de bedienden, misschien wel

allemaal, die hij heeft en die na het « incident » bij hem zijn gebleven. Dan heb ik nog een biljartzaal kunnen identificeren en een soort ontvangsalon, waar een prachtige elektrische luster hangt, en waar dure meubelen staan.

— En Wilson zelf?

— Die heb ik nog niet gezien. Het is erg lastig, dat wij geen sterk vergroterende kijker bij ons hebben, en het is beslist noodzakelijk, dat je er zo gauw mogelijk een gaat halen uit ons huis in de Cromwell-Street. Je kunt dan meteen eens kijken naar onze vriend Hall en hem bericht vragen over Ellen en Dick Palmer, haar verloofde. Let er op, dat zij zich strikt volgens mijn aanwijzingen gedragen, en zich zo weinig mogelijk 's avonds op straat wagen; ik acht het gevaar niet geweken voor zij veilig en wel het land uit zijn. Vraag ook of Palmer al werk heeft gemaakt van de nodige passen voor Amerika. En wacht nog eens, ik zal meteen maar een lijstje opmaken van dingen, die wij noodzakelijk moeten hebben. Ik heb een klein plannetje bedacht, dat ik zal uitvoeren, wanneer Wilson ons daar de tijd toe laat. Terwijl jij weg bent, zal ik zelf op straat op wacht staan, dat Wilson geen stap kan doen, zonder dat wij weten, waar hij heen gaat. Wij zullen afspreken, dat wij elkaar in ieder geval voor de lunch weer treffen.

En terwijl Brand de opdracht van Raffles ging uitvoeren, ging deze zelf op post staan op enige afstand van het huis van Wilson en wachtte daar met het geduld van een kat.

Omstreeks half tien kwam de auto van Wilson voorrijden, die Raffles direct herkende; het was een lichtgrijze coupé, van een bekend Frans merk, een sierlijke Peugeot.

Daar Raffles hier natuurlijk op verdacht had moeten zijn, had hij zich bijtijds verzekerd van de diensten van een taxi-chauffeur, en zodra Wilson was ingestapt, deed Raffles hetzelfde, na de chauffeur opdracht gegeven te hebben, de grijze auto op ruime afstand, maar zonder hem ooit uit het oog te verliezen, te volgen.

De rit duurde ongeveer een half uur,

en toen minderde de taxi zijn vaart. Raffles, door de voorruit kijkende, zag de grijze auto stoppen voor het gebouw van de Derby-Club, in de Oxfordstreet, waarvan Wilson lid was.

— Hier zal hij wel lunchen, bromde Raffles half binnensmonds.

Raffles bleek goed te hebben gezien en Wilson bleef ongeveer anderhalf uur weg, kwam toen weer terug en stapte in zijn auto, die wegreed.

En van dat ogenblik af bleef Raffles zijn man achtervolgen, maar zonder ander resultaat, dan dat hij om twaalf uur in de nacht ongeveer drie pond sterling aan taxis had besteed.

Tamelijk vermoeid en niet bepaald goed gehumeurd, stapte Raffles om bij één uur het zoldervertrek binnen, waar Brand ongerust op hem wachtte.

— Waar ben je toch de hele dag geweest? vroeg de jongeman zacht, terwijl hij Raffles een hand gaf.

— Het is de schuld van die bandiet Wilson, bromde Raffles. Ik heb hem geen ogenblik losgelaten.

— En... enig resultaat?

— Niets! Hij gedroeg zich als een Londenaar van zijn stand. Hij lunchte in zijn club, hij bracht een paar bezoeken, hij dineerde in een eerste rangshotel, en ging naar een Variététheater, hij soupeerde in een wijnrestaurant en ging toen slapen.

— Als hij dat een poos voortzet, staat ons een gemakkelijke tijd te wachten, zei Brand zuchtend.

— Wij zullen die tijd sterk verkorten, Charles, antwoordde Raffles. Ik zei je al, dat ik iets bedacht had en wanneer je er niets op tegen hebt, zullen wij nog vannacht ons plan ten uitvoer brengen. Je zult er echter op moeten rekenen, dat er in de eerste uren van slapen niets zal komen.

— Dat kan mij niet schelen, dat is mij liever, dan dat wij hier misschien wekenlang werkeloos op de loer moeten liggen. Wat ben je van plan?

— Ik wil naar het huis van Wilson.

— Wat wil je daar doen?

— In zijn huis wil ik niets doen, er op wel. Maar je zult het wel gauw genoeg zien. Ik ben blij, dat ik al voor alles

gezorgd heb, zodat we weinig anders hoeven te doen, dan op het dak van zijn huis te klimmen.

— Je spreekt er over, Edward, alsof het heel gemakkelijk is, maar ik zie niet, dat we daar zo gauw zullen komen.

— Het zal gemakkelijker gaan dan je denkt. Ik heb vanochtend, terwijl ik op wacht stond, de omgeving eens goed opgenomen. Op de hoek van de Chapel-street, aan de kant, waar zijn huis staat, is een fabriek, en langs de zijmuur lopen een vijftal brandtrappen, die door smalle overlopen met elkaar in verbinding staan, en waarvan de onderste uitkomt op een soort binnenplaatsje, door een manshoge muur van de straat gescheiden. Wij hebben dus niets anders te doen, dan te proberen ongezien over de muur te klimmen.

Onder het spreken had Raffles in een kist gerommeld, waarin ook verschillende fotografische benodigdheden lagen en had er een zorgvuldig opgerolde en heel lange en goed geïsoleerde, dunne koperen draad uitgenomen.

Hij haalde er nog enige andere voorwerpen uit, waarvan Brand de bedoeling niet direkt begreep en tenslotte opende hij een sierlijk doosje, waaruit hij een klein, rond voorwerp nam, dat hij zorgvuldig begon te onderzoeken.

— Wat is dat? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Een microfoon, beste kerel.

— Ik geloof, dat ik snap wat je van plan bent. Je wilt proberen die microfoon ongezien, ergens in het huis van onze man aan te brengen.

— Zo is het, en wanneer dat ons lukt, Charles, dan geloof ik te mogen zeggen, dat wij heel wat dichterbij ons doel zijn gekomen.

Raffles had het kleine, fijn bewerkte voorwerp weer in het doosje teruggelegd en in zijn zak laten glijden.

Hij ging nu verder:

— Het lastigste van de onderneming is binnen te komen, zonder dat de bewoner het merkt en onze microfoon aan te brengen. Toch moeten wij het proberen; als de kerel ons overvalt kunnen wij direkt een einde aan de zaak maken.

De beide vrienden voorzagen zich nu nog van enige voorwerpen, die zij wel snel zouden nodig hebben, en daarop maakten zij zich klaar het vertrek te verlaten.

Maar op de drempel draaide Brand zich naar Raffles om en vroeg op gedempte toon:

— Dat is waar, hoe denk je de draad naar de overkant te krijgen?

— Dat zal heel weinig moeilijkheden opleveren. Wij laten hem aan de overkant gewoon zakken, wel te verstaan niet van het dak van Wilson's huis, maar iets verder, daar hij anders misschien de draad vroeg of laat zal zien. Vervolgens keert één van ons naar dit vertrek terug, laat een dun koord uit het raam neer, de man, die op straat is achtergebleven, knoopt de uiteinden van de draad en het touw aan elkaar en degene, die hier is, heeft verder niets anders te doen, dan het touw in te palmen en op die manier ook de elektrische draad. Later kunnen wij die draad in plaats van hem rechtstreeks in ons raam binnen te leiden, een paar huizen verder over de straat heenspannen en vervolgens langs de rand van de dakgoot in onze kamer brengen. Wilson zou wel een sterke voortreffelijke verrekijker moeten bezitten, om dat van de overkant af te zien. En nu voorwaarts, Charles.

Raffles sloot zorgvuldig de deur van de zolder achter zich, en daarop gingen de beide mannen zachtjes de trappen af en verlieten het huis door de achterdeur die hen als ingang was aangewezen, er daarbij op lettend, dat de deur op een kler bleef staan.

Na ongeveer tien minuten lopen stonden zij aan het begin van de muur, die de kleine binnenplaats van de fabriek van de straat afsloot.

Daar de muur tamelijk hoog was, had Raffles een voorwerp meegenomen, dat bij de beklimming van dergelijke muren meermalen grote diensten had bewezen, en toch heel gemakkelijk in de zak was mee te nemen.

Met behulp van dit primitieve ladderijtje van maar één tree, had Raffles zich vlug over de muur gewerkt, waar-

op Brand hem op dezelfde manier volgde, die daarop het stalen klimtuig naar zich toe trok, met behulp van een koord, dat aan de bovenste buis bevestigd was.

Zonder een ogenblik te verliezen liepen zij naar de brandtrap.

Met buitengewone snelheid en toch zonder enig lawaai te maken, beklommen de twee mannen achtereenvolgens de brandtrappen tot zij de rand van het dak bereikt hadden.

Hier hielden zij stil, om even op adem te komen.

Het dak van de fabriek was volkomen vlak en slechts hier en daar onderbroken door een schoorsteenpijp; het viel Raffles en Brand dan ook heel gemakkelijk over de hele fabriek te komen.

Zij klommen vervolgens op het dak van het aangrenzende huis, staken ook dit over en herhaalden dit nog een paar keer.

Eindelijk hield Raffles Brand met een gebaar tegen en zei:

— Hier is het. Wij staan nu op het huis van de man, die mijn doodsvijand

is en die zeker geen sekonde zou arzen, mij te vermoorden, als hij wist wie ik was, en als hij mij in handen kreeg.

— Hoe komen wij binnen?

Raffles dacht even na en antwoordde toen:

— Verreweg het beste zou zijn te proberen in de werkkamer zelf door te dringen, want daar zouden wij het beste de plaats kunnen bepalen, waar de microfoon kan worden aangebracht. Ik denk echter, dat het vertrek wel vol voetangels en klemmen zal liggen en het zou wel eens kunnen zijn, dat wij er niet zo gemakkelijk weer uitkwamen als er binnen, juist zoals ons dat een paar keer is overkomen in het huis van professor Shydrift.

— Als dat zo is, Edward, dan kan ik werkelijk niet goed inzien, hoe wij de microfoon moeten aanbrengen, sprak Brand schouderophalend.

— Laten wij maar eens eerst proberen ongemerkt binnen te komen. De rest vinden wij vanzelf, zei Raffles vastberaden.

HOOFDSTUK V.

IN HINDERLAAG

Raffles liet geen tijd verloren gaan.

Hij liep naar de voorkant van het dak, liet zich daar op zijn knieën zakken en onderzocht de voorgevel.

Hij stak het hoofd over de rand en het eerste wat hij zag, was de stevige ijzeren hijsbalk boven het middelste, vrij grote zolderraam.

Op zijn weg naar de dakrand was hij tweemaal een luik gepasseerd, dat gesloten was en dat hij ook zorgvuldig dicht liet.

Wilson moest wel overtuigd zijn, dat, als ooit de politie onverwachts een inval bij hem zou doen, zij zeker onder anderen naar het dak zou gaan en dan door de zolderluiken naar binnen zou willen dringen.

Het was echter niet aan te nemen, dat de agenten de gevaarlijke weg langs de hijsbalk zouden nemen, op gevaar af hun hals te breken.

Het lag dus voor de hand, dat er aan de zolderluiken wel en niet aan het raam een alarminrichting zou zijn aangebracht, en daaruit vloeide weer voort, dat men langs de laatste weg moest proberen binnen te komen.

Brand had zich naast Raffles laten zakken en vroeg fluisterend:

— Dat ziet er niet bepaald verleidelijk uit, Edward. Wil je hier naar beneden gaan?

— Het zal minder moeilijk gaan, dan het op het eerste gezicht lijkt, antwoorde Raffles. Zeker, die hijsbalk

steekt uit boven een angstwekkende afgrond, en wie valt, zal natuurlijk nooit meer de gelegenheid hebben andere avonturen te ondernemen. Maar daarvan hoeft beslist geen sprake te zijn. Je ziet, dat de hijsbalk heel hoog is aangebracht en van het dak af kan men er gemakkelijk schrijlings op gaan zitten. De eerste man neemt een dik touw mee, slaat het om de hijsbalk heen, legt er een stevige knoop in en zet nu beide voeten in de lus. Hij zal dan voor het zolderraam staan en natuurlijk moet dit van buiten geopend worden. Laten wij geen tijd verliezen.

De beide mannen lieten hier op het dak achter wat zij beneden niet strikt nodig zouden hebben en na zo bevrijd te zijn van alles, wat hen zou kunnen hinderen, begonnen zij aan de zware taak, die hen te wachten stond.

Raffles haalde een vingerdik, heel sterk touw te voorschijn, dat ongeveer twee meter lang was, nam het in het midden tussen de tanden en schoof zich nu zover over het dak vooruit, dat hij op de huisbalk kon gaan zitten, als een ruiter te paard.

Het was een ijsingwekkend gezicht, hem daar zo te zien zitten zonder enig houvast, maar Raffles scheen zich zo rustig te voelen, zo volkomen vrij van iedere duizeling, alsof hij in zijn gemakkelijke stoel voor de haard in de grote conversatiezaal van de Windsor-club zat.

Hij legde het dikke touw om de hijsbalk heen, knoopte daarna de uiteinden stevig aan elkaar zodat het touw een lus vormde, zette daarin zijn ene voet, als in een stijgbeugel en zwaaide het been over de balk; in deze gevaarlijke houding, zich met een hand aan de dakrand vasthoudend, begon Raffles het dakraam te onderzoeken.

Het was een eenvoudig dubbel raam en toen hij naar binnen keek, zag hij niets anders dan een grote zolderruimte met een paar droogstokken.

Raffles haalde een kleine glassnijder uit zijn zak, sneed een hoek uit één van de ruiten, groot genoeg om er de hand door te kunnen steken en wist zo de spanjolet te bereiken, die hij naar beneden trok, zodat hij nu het raam kon openen.

Dit alles had nauwelijks een paar minuten geduurd, maar al de tijd had Brand met een kloppend hart toegekeken, vol bewondering voor de stoutmoedigheid van zijn vriend, die daar tusschen hemel en aarde hing.

Raffles hief het hoofd op, keek hem glimlachend aan en zei fluisterend:

— Je ziet, dat het niet veel te betekenen heeft. Ik ga nu naar binnen, volg mij zo gauw mogelijk.

Raffles had nu niet anders te doen, dan zijn voet op de smalle vensterbank te zetten en het volgend ogenblik stond hij op de zolder voor 't geopende raam.

Voor Brand was het werkje heel wat gemakkelijker, maar toch moest hij al zijn geestkracht te hulp roepen, voordat hij het waagde schrijlings op de hijsbalk te gaan zitten, met zijn voet naar de lus van het touw te tasten en ten slotte zijn been over de balk te slaan.

Hij slaakte een zucht van verlichting, toen hij eindelijk naast Raffles stond.

Raffles had voorzichtig het zolderraam weer gesloten en keek nu om zich heen.

De twee mannen stonden op een ruime zolder en rechts was het begin zichtbaar van een leuning. Daar was blijkbaar de trap, die naar de lagere verdiepingen liep.

Raffles waagde het er op zijn zaklantaarn aan te steken en hij merkte nu,

dat hij hier in ieder geval wel niet zou worden gestoord, want de vertrekkende van de bedienden bleken ergens anders te zijn.

Voortsluipend op hun tenen staken de beide vrienden de zolder over, tot zij de trap bereikt hadden, die zij begonnen af te dalen.

Hoewel Raffles nog nooit een voet in dit huis gezet had, scheen hij geleid te worden door een soort instinct, dat hem onfeilbaar de juiste weg aangaf.

Toen de beide vrienden de vierde, dat wil zeggen, de bovenste woonverdieping bereikt hadden, stond Raffles een ogenblik stil, keek rond en zei toen zo zacht, dat Brand moeite had hem te verstaan:

— Wij moeten die dwarsgang in. Ik wil proberen een kamer te bereiken, die boven de werkkamer van onze man ligt. Het is een groot geluk, dat hij niet in een van de kamers van deze verdieping slaapt.

Brand bij de hand nemend, trok hij hem met zich mee, liep de dwarsgang uit en hield nu stil voor een eikenhouten deur, na zich eerst door een blik door het gangraam naar buiten te hebben overtuigd, dat hij zich inderdaad op de goede plek bevond.

Weer stond Raffles enige minuten doodstil, maar toen hij niet het minste gerucht in het grote huis hoorde, greep hij voorzichtig de kruk van de deur en draaide die langzaam, heel langzaam om.

Er verliepen wel vijf minuten alvorens Brand zag, hoe de deur begon te kieren. Zij was dus niet op slot geweest.

Raffles duwde de deur verder open en nu slopen de beide mannen een tamelijk ruime kamer binnen, die zeker heel weinig gebruikt werd en waar maar weinig meubelen stonden.

Het vertrek had twee ramen, die op straat uitkeken en het eerste wat Raffles deed, was de zware gordijnen voor die ramen te sluiten, opdat geen lichtstraal van zijn zaklantaarn naar buiten kon doordringen.

De kamer bleek geen andere deur te hebben, dan die op de gang uitkwam, en nadat Raffles deze versperd had met een paar stoelen, die bij de minste poging om de deur te openen, moesten

omvallen en hem zouden waarschuwen door het lawaai, konden de twee mannen tegen iedere overval zich veilig voelen.

De beide zaklantaarns werden op volle sterkte gebracht en dadelijk haalde Raffles zijn kleine tas met instrumenten te voorschijn, na de kamer met een snelle blik te hebben opgenomen.

— Waarom ben je niet direkt naar de werkkamer gegaan? vroeg Brand fluisterend.

— Dat blijkt overbodig te zijn, kerel, antwoordde Raffles, hoe minder sporen wij nalaten en hoe beter dat voor ons is.

— Wat wil je dan doen?

— Dat zul je zien. Wij treffen het bijzonder, dat deze kamer blijkbaar maar heel weinig gebruikt wordt.

Nog terwijl hij sprak was Raffles neergeknield voor de kleine open haard. Hij stak de hand in de opening van de pijp, tastte even rond en fluisterde tevreden:

— Deze haard is in geruime tijd niet gebruikt, want de pijp is zo goed als helemaal vrij van roest. Help mij eens, Charles, dit kleine haardje te verplaatsen.

In een oogwenk hadden de beide mannen de haard iets verzet, zodat Raffles de vloerplaat kon oplichten, waarop hij geplaatst was.

Daaronder lag onmiddellijk de vloer, die daar met linoleum overdekt was.

Ook dit linoleum lichtte Raffles op en vervolgens maakte hij één van de korte in dwarse richting gelegde planken los. Raffles stak de hand in het gat en zijn vinger bereikte de rieten laag, waartegen in de werkkamer het stukwerk moest zijn aangebracht.

Hij verwijderde dit riet over een handbreedte, zodat het gips bloot kwam en met behulp van een eigenaardige boor, begon hij nu de laag aan te tasten.

Het duurde niet lang of de laag was zover verwijderd, dat er nog maar een heel dun vliesje over was, nauwelijks een paar millimeter dik.

In deze opening nu, na haar in het midden met een potlood voorzichtig te

hebben doorboord, zodat de opening zeker niet zichtbaar zou zijn in het studeervertrek, bevestigde Raffles de microfoon in het gat, na er het einde van het snoer aan te hebben bevestigd en leidde deze vervolgens behoedzaam onder het zeil door en daarna naar een van de ramen.

— Nu eerst werd de haard weer op zijn plaats gezet en alle sporen, die aan zijn verplaatsing moesten herinneren, werden met de grootste zorg uitgewist.

Nadat de lantaarns gedoofd waren, opende Raffles het raam en zei zachtjes tegen Brand:

— Ga nu weer naar de zolder en laat uit het raam een touw zakken, met een ijzeren haak aan het eind, hier is hij, waaraan ik de rol geleidingsdraad kan ophangen, die je daarna kunt ophalen.

Brand liep haastig het vertrek uit en nadat Raffles een minuut of tien gewacht had, zag hij de haak zakken.

Hij greep hem, gaf een korte ruk, om Brand te waarschuwen, hing er de zware rol elektrische geleidingsdraad aan en zag die vlug uit het oog verdwijnen.

Daar hij verder geen reden had, langer in dit vertrek te blijven, opende hij ook de gordijnen van het andere raam weer, zette de stoelen op hun plaats, overtuigde zich, dat de lichtgrijs beschildeerde draad niet beklemd geraakt was tussen de raampost en het raam zelf, en verliet daarom de kamer.

Hij beklom de trap en voegde zich bij Brand, die met de rol in de hand klaar stond.

— Wat nu? vroeg de jongeman.

— Nu naar het dak; wees gerust, langs een minder gevaarlijke weg deze keer. Wij zullen één van de luiken opzoeken en als er een alarminrichting is, dan zullen wij die wel tijdelijk buiten werking kunnen stellen.

Algauw hadden de twee vrienden het luik gevonden, waartegen een ladder stond, maar een veiligheidsinrichting was beslist niet te vinden. Misschien was Wilson wel van oordeel geweest dat de politie zo'n inrichting niet in zijn voordeel zou uitleggen. De twee mannen hadden dus verder niets anders te doen, dan de draad op het dak te

brengen, ervoor zorgend, dat hij nergens beklemd raakte, de strik van touw om de hijsbalk naar zich toe te trekken en los te maken en de draad zo dicht mogelijk langs de dakrand een paar huizen verder te brengen.

Hier werd hij vastgemaakt aan een steunijzer en nu was alles klaar om de rest van de rol draad naar beneden te laten zakken.

— Ik zal hier blijven, Charles, zei Raffles, jij gaat naar beneden en je

doet wat ik net gezegd heb. Ik hoop, dat je aan een half uur genoeg hebt, want een verblijf op dit open dak behoort in dit jaargetijde niet bepaald tot de aangename ontspanningen.

— Hoe zul je weten, dat ik aan de overkant ben gekomen?

— Je kunt mij een sein geven, met je sigarettenaansteker. Van hier kun je duidelijk het huis zien, dat je moet uitkiezen; dat met die nagemaakte oud-Hollandse trapgevel.

HOOFDSTUK VI.

DE AFGELUISTERDE BOODSCHAP

Brand verdween om zijn opdracht uit te voeren en het duurde niet lang, of Raffles had hem uit het oog verloren.

De jongeman bleek zich echter te hebben gehaast, want al 'n kwartier later zag Raffles vlug achter elkaar het kleine vlammetje van de sigarettenaansteker flikkeren.

Dadelijk liet hij voorzichtig de rest van de roldraad zakken en daarop haastte hij zich op zijn beurt naar de straat.

Hij daalde vlug de brandtrappen af, klom over de muur, wat van de binnenkant al veel gemakkelijker ging, daar er aan die kant een grote hoop stenen opgestapeld lagen, noodzakelijk voor 'n uitbreiding van de fabriek en korte tijd daarna kon hij het uiteinde van de draad vastknopen aan een touw, dat Brand met een stuk lood verzwaard had.

Brand kon dus dadelijk zien, wat Raffles in de eenzame straat deed, en zodra deze hem het teken gaf, begon hij het touw en daarna de draad in te palmen.

Zodra nu Raffles op zijn beurt weer bij hem was, werd het werk afgemaakt, dat bestond in het leiden van de draad langs de dakgoot, tot hij eindelijk verdween door het raam van hun eigen zolderkamer.

Het werk had bijna vier uur geduurd en Brand slaakte een zucht van verlichting, toen hij eindelijk naar bed kon.

Maar Raffles was niet tevreden voor hij de draad in verbinding had gebracht met de versterker en verder met een tamelijk krachtige inductieklos, waarvan hij de beide koperen handvatten aan zijn voet vastmaakte.

Het was een tamelijk pijnlijk waarschuwingssein, maar Raffles wist nu tenminste, dat zodra de microfoon onder de invloed van een menselijke stem zou beginnen te trillen, het geprik van de inductieklos hem wakker zou maken.

Het was bijna zeven uur in de ochtend, toen eindelijk ook Raffles, tevreden over zijn werk insliep.

De volgende ochtend hervatten de

beide vrienden zogenaamd hun werk als fotograaf, maar deze keer was ook Henderson te hulp geroepen en de drie mannen zaten beurtelings met de koptelefoon op, te luisteren, in de hoop iets te zullen opvangen van wat er in de werkkamer van Wilson zou worden gesproken.

Geruime tijd bleef alles stil en Raffles begon al bang te worden dat er iets met het toestel of de draad niet in orde was, en dat misschien deze laatste was afgeklemd, of, wat heel wat erger zou zijn, dat de draad toch nog ontdekt was door één van de bedienden van Wilson, die zich dan natuurlijk gehaast zou hebben zijn meester te waarschuwen. Maar omstreeks elf uur in de ochtend ving Brand, die op dit ogenblik op de luisterpost zat, een licht geruis op. Het klonk, alsof er een deur werd geopend en daarna hoorde hij, zo duidelijk alsof hij in de kamer zelf stond, het openduwen van een paar balkondeuren.

Raffles, die in zijn nabijheid was, zag aan de verheugde uitdrukking op het gezicht van de jongeman, dat deze iets gehoord had en dat dus het toestel behoorlijk werkte, maar hij wachtte er zich voor, zijn aandacht af te leiden door hem een vraag te stellen en stelde er zich tevreden mee de jongeman te wijzen op de bloknote en het potlood, die onder het bereik van zijn hand lagen, opdat hij alles dadelijk zou kunnen noteren wat hem van belang scheen.

Maar Brand maakte van de bloknote geen gebruik en na ongeveer een half uur deed hij de koptelefoon af en zei tot Raffles:

— Voorlopig kunnen wij wel wat rust nemen; Wilson is uitgegaan en komt niet voor vanmiddag terug na het eten.

— Dat is waar, ik heb hem geen twee minuten geleden zijn huis zien verlaten, sprak Raffles. Wat zei hij?

— Hij sprak tegen de butler, die blijkbaar bij hem was en gaf hem een paar bevelen. Toen schreef hij een paar brieven en het toestel werkt zo zuiver en zonder geruis, dat ik zelfs het krasen van de pen over het papier kon horen.

— Wat zei hij tegen de butler?

— Hij gaf hem opdracht de brieven weg te brengen, die hij geschreven had en zei hem toen, dat hij uitging, buitenshuis lunchte en niet voor half drie, of drie uur zou terugkeren.

— Nu, dat heeft ook niet veel om het lijf, antwoordde Raffles. Het heeft ook geen zin hem overdag na te gaan, naar ik meen, want het spreekt natuurlijk vanzelf, dat hij wel zo verstandig zal zijn, zich niet in te laten met zijn bondgenoten, zeker niet overdag. Nu, wij zullen van de gelegenheid gebruik maken, onze ledematen een beetje te strekken door een kleine wandeling. Ik zal vriend Henderson echter moeten verzoeken hier achter te blijven en het huis van Wilson goed in het oog te houden, om mij later te kunnen berichten of er bezoeken zijn geweest.

Henderson had zich in opdracht van Raffles voorzien van een sterk vergroterende prismakijker en daarmee gewapend zou het hem niet moeilijk vallen duidelijk de trekken te onderscheiden van allen, die zich aan het huis kwamen aanmelden.

Henderson stelde zich op enige afstand van het zolderraam op. Van dat ogenblik af was zijn aandacht alleen gericht op het huis aan de overkant, waar de doodsvijand van zijn meester woonde, en men zou hem eerder aan stukken hebben kunnen snijden, dan dat men hem zou hebben kunnen dwingen zijn plaats te verlaten.

Toen Raffles en Brand van hun wandeling terugkeerden, moest de brave reus hen echter meedelen, dat hij niets ontdekt had, wat de moeite van het rap-porteren waard was.

Hij had niets gezien, dan dat een paar bedienden wat boodschappen gingen doen en dat zij verder hun tijd besteedden aan het afstoffen en schoonmaken van verschillende vertrekken, daarbij geholpen door een werkster en een aardig dienstmeisje.

En als men hen zo vreedsaam aan de gang zag, dan zou men zeker niet kunnen geloven, dat in datzelfde huis een man woonde, van wie Raffles maar al te goed wist, dat hij een van de grootste misdadigers was, die ooit in Londen ge-

leefd hadden.

Het is waar, hij wist niet veel van het verleden van de man, maar hij kende de vreselijke voorschriften van het Genootschap van de gouden Sleutel, die eisten dat het bendevoofd op zijn minst een paar halsmisdaden moest hebben gepleegd, dat wil zeggen, dat hij zich zou hebben schuldig gemaakt aan moord met voorbedachte rade, de enige misdaad, waarvoor de Engelse wet de doodstraf eist.

Aan die eis hadden Shydrift en Nicholson, en in mindere mate ook Dr Fox voldaan en men hoefde er niet aan te twijfelen of Wilson was van hetzelfde kaliber.

En daar hij zeker wel even sluw zou zijn, als zijn drie voorgangers, zou Raffles, dat wist hij maar al te goed, heel wat moeite hebben, de bandiet onschadelijk te maken.

Maar juist omdat hij wist, welke grote bezwaren hij te overwinnen had, nam hij zich voor om niet te rusten, voor hij het doel had bereikt, de vernietiging van deze schurk, die een gevaar was, niet alleen voor hem, maar ook voor heel de gemeenschap...

Wilson bleek een man van de klok te zijn, want juist om half drie kwam hij weer terug en onmiddellijk zette Raffles de koptelefoon weer op.

Hij hoorde hoe Wilson zijn studeerkamer binnen kwam, hoe hij ging zitten aan zijn bureau, hoe hij verscheidene laden openschreef en hoe hij tenslotte weer begon te schrijven, lange tijd achter elkaar en nu en dan ophoudend, waarschijnlijk om na te denken.

Dit duurde zo verscheidene uren en Raffles gaf tenslotte de koptelefoon aan Brand, die niet gelukkiger was en niets anders kon opvangen dan enkele bevelen, die Wilson aan de butler gaf.

Zij waren van heel weinig belang en voor Raffles van geen waarde.

Hij dacht er evenwel niet aan, zijn pogingen op te geven. Vroeg of laat zou Wilson zich toch moeten verraden; hij zou één van zijn luitenants ontvangen, hij zou misschien telefoneren en daarbij natuurlijk gebruik maken van zijn eigen toestel. Kortom hij zou zich wel

op de een of andere manier bloot geven.

En Brand wist het, als er geen ander middel bestond, dan zou Raffles geen ogenblik aarzelen, als het moest weken achtereen, als een spin in haar web, hier op deze zolder te blijven huizen.

Maar het zou zo lang niet hoeven te duren.

Het was al heel laat in de avond.

Wilson had buitenshuis gedineerd en was omstreeks negen uur teruggekeerd.

Hij was onmiddellijk weer naar zijn kamer gegaan en, daar vervolgens alles doodstil bleef, vermoedde Raffles, wiens beurt het was om weer te luisteren, dat de bandiet in een boek of tijdschrift verdiept was.

Tegen half elf diende de butler een bezoeker bij hem aan, van wie de drie bespieders, in het donker, alleen zijn gestalte konden onderscheiden, toen hij aanbelde.

Maar wat Raffles daarna hoorde, was van het allergrootste belang, zoals verder zal blijken.

Want nadat de butler zich weer afscheiden had teruggetrokken, begonnen Wilson en zijn bezoeker met gedempte stem en op driftige toon te spreken, over niemand anders dan over de Grote Onbekende.

En er waren nog geen vijf minuten verlopen, of Raffles was tot de overtuiging gekomen, dat er op de wijde wereld geen man bestond, die zo sterk de haat en de wraaklust van Wilson had weten op te wekken, dan hijzelf.

Als Raffles er nog een ogenblik aan mocht hebben getwijfeld, dan moesten de woorden van wraakzucht, geuit door Wilson, hem wel overtuigen dat de chef van het genootschap maar hele korte tijd in onzekerheid had verkeerd aangaande de persoon van de man, die hem nog pas kort geleden, al bij de eerste keer, dat hij tegenover hem kwam te staan, met het gevaar had bedreigd, dat de politie zijn identiteit zou doorgronden, die hem een drietal van zijn beste mannen had afgenomen en die hem zijn slachtoffer ter elfder ure had ontrukkt.

Zoiets kon alleen de grote avonturier. Raffles kon het nu horen uit de mond

van zijn doods vijand zelf.

De bezoeker was waarschijnlijk een luitenant van de chef. Hij kreeg enige instructies, maar, helaas, kon Raffles noch zijn naam te weten komen, noch wist hij in de verste verte, wie hij was.

Hij stond juist op het punt Brand met een wenk weg te sturen om de bezoeker bij zijn vertrek op te wachten en te kijken, waar hij bleef, toen het gesprek plotseling werd beëindigd met een zin, die Raffles nog lang daarna in de oren zou klinken en zijn gezicht deed verstrakken.

Een ogenblik daarna verscheen de bezoeker in de deuropening, stapte in de auto, die hem blijkbaar had opgewacht en was al lang verdwenen, voor Raffles maatregelen had kunnen nemen, om hem te volgen.

— Je schijnt iets van belang te hebben gehoord, vroeg Brand nieuwsgierig, terwijl hij zijn hand op de arm van Raffles legde.

— Van heel groot belang; Wilson heeft net bezoek gehad van één van zijn helpers en om één uur vannacht hebben zij een bijeenkomst op de bekende plaats, zoals Wilson het noemde, waarbij verder beraadslaagd zou worden over de beste middelen, je onderdanige dienaar het levenslicht uit te blazen.

— Wat zeg je daar? riep Brand opgewonden. Maar dan hadden wij die bezoeker moeten volgen.

— Dat hadden wij, Charles, maar die opmerking komt iets te laat. Er blijkt al weer uit, dat ook het beste paard wel eens struikelt. Er is overigens niets verloren, want het spreekt van zelf, dat ik mij persoonlijk ga overtuigen, wat er tegen mij opgezet wordt.

— Wat? riep Brand uit. Wil je werkelijk daarheen gaan?

— Inderdaad!

— Maar zij zullen je vermoorden.

— Ik zal mij goed weten te vermommen.

— Je weet de plek van de samenkomst niet eens.

— Om die te vinden hoef ik Wilson maar te volgen. En nu genoeg gepraat. Er moet gehandeld worden. Neem het

toestel over, het is niet onmogelijk, dat wij nog iets horen.

Brand wilde nog tegenwerpingen maken, Raffles wijzen op het vreselijke gevaar, waaraan hij zich ging blootstellen, maar deze had hem al de koptelefoon gegeven en plaats genomen voor de kleine muurspiegel, om zich met de grootste zorg te gaan vermommen.

Voor er twintig minuten verlopen waren had het gezicht van Raffles een zodanige verandering ondergaan, dat het zelfs voor Brand en Henderson nauwelijks te herkennen was.

Hij trok andere kleren aan, liet zijn revolver in zijn zak glijden, overtuigde zich, dat hij enige kleine voorwerpen bij zich had, die hem in geval van nood van dienst konden zijn, en kwam op Brand toe.

— Heb je nog iets gehoord?

— Niets. Ik geloof niet, dat hij nog in de studeerkamer is.

— Dan ga ik nu weg.

— Je blijft dus bij dat onzinnige, gevaarlijke plan?

— Het is misschien gevaarlijk. Onzinnig is het niet. Vindt je het zo vreemd als een man nieuwsgierig is naar de middelen, die men wil gebruiken, om hem uit de weg te ruimen?

— Neem ons dan tenminste mee.

— Daar is geen sprake van. Alleen zie ik kans om ongemerkt binnen te dringen. Met z'n drieën is dat onmogelijk.

— Beloof mij dan in ieder geval, dat je mij direkt telefonisch zult waarschuwen, wanneer je het huis ontdekt hebt, waar Wilson en zijn mannen samen komen.

— Als daartoe de gelegenheid bestaat, dan beloof ik het je, antwoordde Raffles. En nu moet ik dadelijk weg om voor een auto te zorgen, want waarschijnlijk maakt hij ook van zo'n voertuig gebruik. Wat nog beter is, ik zou achter op zijn eigen auto kunnen klimmen. Nu, dat zullen wij nog wel zien. Tot ziens, vrienden.

Raffles drukte Brand en Henderson de hand, en het volgende ogenblik had hij het zoldervertrek verlaten, liep vlug de trappen af, bereikte de straat en

sloop naar de overkant.

Juist kwam er een grote auto aanrijden, die voor het huis van grijze steen stil hield.

Zonder zich te bedenken, snelde Raffles er op toe en stelde zich zo op, dat men hem in de duisternis onmogelijk zou kunnen zien.

Het was geen eigen auto van Wilson, maar een oude Londense taxi, waarschijnlijk telefonisch besteld.

Het was duidelijk, dat Wilson, voorzichtig geworden door zijn ervaringen van de laatste dagen, zijn chauffeur niet in het geheim had willen nemen.

Na enige minuten ging de voordeur open en Wilson verscheen.

Hij liep haastig door de voortuin en noemde de chauffeur het adres, maar zo zacht, dat Raffles het onmogelijk kon verstaan.

Daarop stapte Wilson in en op hetzelfde ogenblik ging Raffles op de bumpers van de auto zitten die dadelijk wegreed.

Raffles lette nauwkeurig op de weg, die hij volgde.

De rit duurde nog geen half uur en toen stond de auto stil aan het begin

van een straat in het oosten van Londen.

Raffles begreep beslist niet wat Wilson in deze buurt kon zoeken. Hij dacht hier nog over na, toen hij plotseling een hevige slag op het hoofd kreeg, die hem deed duizelen.

Met een onwillekeurig gebaar tastte hij naar zijn zak, waar zijn revolver zat, maar op hetzelfde ogenblik stormden er een viertal mannen op hem toe, die zich op hem stortten, en waarvan er één hem met een gummiknuppel een tweede slag op het hoofd toebracht, die hem deed wankelen.

Hij had nog juist de kracht, één van zijn aanvallers neer te slaan en toen voelde hij, hoe hij werd overweldigd, hoe hem de armen op de rug werden vastgesnoerd, hoe hem een prop in de mond werd gestoken en hoe hij tenslotte in de auto werd geduwd.

Er gingen drie mannen bij hem zitten en een vierde naast de chauffeur. Het was de man, die op het dak van de auto was gekropen en hem de eerste slag had toegebracht, en daarna reed het voertuig snel weg naar een onbekende bestemming.

HOOFDSTUK VII.

WAAR HENDERSON HANDELEND OPTREEDT

Henderson en Brand bleven achter en beiden voelden zich gedrukt en wisten, dat het hen volkomen onmogelijk zou zijn, de slaap te vatten, voor Raffles zou zijn teruggekeerd.

Het was hun maar al te goed bekend, aan welk vreselijk gevaar Raffles zich was gaan bloot stellen, als hij in handen mocht vallen van het Genootschap van de Gouden Sleutel. Dan was zijn lot niet twijfelachtig, en zij zouden hem nooit levend terugzien.

Brand zat nog steeds met de koptelefoon op.

Hij hoorde hoe de butler nog een paar bevelen ontving van Wilson en hoe deze daarna vertrok.

De butler bleef alleen in de werkkamer achter. Daarop ging de deur open en er verscheen een bediende, met wie hij een gesprek aanknoopte.

Maar midden in een woord leek het of de draad plotseling afbrak; Brand hoorde niets meer.

— Wat is dat nu, bromde hij in zichzelf. Hoe komt het dat ik niets meer hoor?

Hij deed de koptelefoon af en onderzocht het, maar het was volkomen in orde.

Daarna vertelde hij Henderson zijn ervaring.

— Is het mogelijk, mijnheer Brand, dat die schurken, de draad doorgesneden hebben? vroeg Henderson.

— Nu, op dit ogenblik, James? Dat

klinkt niet erg waarschijnlijk. Zouden zij dat gedaan hebben nadat Wilson eerst zijn afspraak met een van zijn luitenanten had gemaakt? Nee. Ik denk eerder, dat de draad ergens is afgebroken door het schuren langs een schoorsteenrand of iets dergelijks. Hoe dan ook, ik wil zien wat het is. Ik zie toch geen kans om te slapen en het zal mij goed doen, wanneer ik mijn gedachten op iets anders kan richten dan bij deze onderneming van Mylord.

— Zo denk ik er ook over, mijnheer Brand.

Brand had al in de kast met gereedschappen gezocht naar de draadklemmen, soldeerbenodigdheden en wat andere gereedschappen. Hij trok nu zijn korte duffel aan, drukte zich zijn pet op het hoofd en zei:

— Ik zal eens op het dak gaan kijken, wat het is, James. Ik zal gaan zover ik kan komen en als het niet aan deze kant van de straat is, dan moet ik naar de overkant. Wij zouden het contact herstellen, al zouden wij er uren aan moeten werken.

— Zal ik met u meegaan, mijnheer Brand? vroeg Henderson.

— Dat is beslist niet nodig, James en het is beter, dat er iemand hier blijft.

— Hoe zult u op het dak komen?

— Ik zal uit het dakraam klimmen, maar doe eerst het licht uit, anders zou men aan de overkant zien, wat wij doen en dat zou ons in grote ongelegenheid

kunnen brengen.

Henderson draaide het licht uit en op de tast ging Brand naar het zolderraam en opende het.

Vlug als een kat klauterde Brand in de brede dakgoot, en Henderson zag, hoe hij zich voorzichtig op handen en voeten kruipende, verwijderde.

Bijna een half uur bleef Henderson wachten.

Toen hoorde hij een licht geruis, en even later zag hij het eerst de voeten, vervolgens de benen, ten slotte het bovenlichaam van Brand weer te voorschijn komen.

De jongeman sloot snel het raam, schoof er het gordijn weer voor, en stak het licht aan.

Nu pas zag Henderson, dat hij heel bleek was en dat zijn ogen een verschrikte uitdrukking hadden.

— Wat is er aan de hand, mijnheer Brand? vroeg Henderson ongerust. U ziet er uit alsof u geesten gezien hebt. Hebt u de fout gevonden?

— Ja, James, de draad is stuk geschuurd tegen de scherpe kant van een schoorsteen.

— Maar daar hoeft u toch niet zo van te schrikken, riep Henderson verwonderd.

— Dat deed ik ook niet, James, als je mij zo geschrokken ziet, dan is het om een andere reden. Er zijn mannen op het dak.

— Wat zegt u daar? zei Henderson onthutst een stap achteruit doende. Op ons dak?

— Nog niet; zij zijn nog een paar huizen verwijderd en schijnen daar te beraadslagen en te wachten.

— Te wachten? Waarop?

— Tot wij naar bed zijn gegaan, om ons dan te overvallen.

— Maar hoe weet u dat die kerels het juist op ons gemunt hebben? Zij kunnen wel van plan zijn ergens in te breken!

Maar Brand schudde ernstig 't hoofd en antwoordde:

— Nee, James, het is op ons gemunt. Al spraken zij zacht, de stemmen van twee van hen heb ik herkend; zij hoorden bij de bandieten, die enige dagen

geleden in het landhuis van Wilson kwamen binnenvallen.

Nu was het de beurt van Henderson om te verbleken.

Zijn stem beefde, toen hij zei:

— Als dat zo is, mijnheer Brand, als het dezelfde kerels zijn, dan... dan hebben zij ons in een hinderlaag gelokt, dan heeft Wilson die microfoon ontdekt en met opzet de afspraak met zijn bezoeker gemaakt, om ons op die manier van elkaar te scheiden, en mylord naar de plaats van de bijeenkomst te lokken.

Brand knikte bevestigend en zijn stem klonk somber, toen hij antwoordde:

— Daar moet ik nu ook bang voor zijn, James. En wij zouden nog van niets weten, als niet bij toeval de draad gebroken was.

— Met hoeveren zijn zij?

— Er zijn er vier boven.

Henderson haalde minachtend de schouders op en zei:

— Dat is zo goed als niemand. Wat denken zij tegen ons te kunnen uitrichten?

— Zij schijnen je geweldige lichaamskracht te kennen, James, en hier in huis zijn nogmaals vier mannen, die precies om twaalf uur in de nacht tegelijk met hun vrienden op het dak hier binnen zullen dringen.

— Dat zijn er dus acht, maar hoe weet u dat?

— Ik hoorde hen erover spreken. Ik kon hen dicht naderen, verborgen achter een opstaande rand van het dak en de wind was in mijn richting.

— Maar denken zij ons dan werkelijk slapende te vinden?

— Zij zullen vast overtuigd zijn, dat we slapen, James.

— Waarom?

— Omdat de mannen, die zich hier in huis hebben laten insluiten, een beproefd middel willen gebruiken en een bedwelmend gas door het sleutelgat heen in de kamer willen spuiten.

— Maar dan zouden wij verloren zijn, riep Henderson uit.

— Nee, James, dat heeft niet, tenminste wanneer wij hen voor zijn. Het is nu half twaalf en de vier mannen

hier binnen weten natuurlijk helemaal niets af van hun kameraden op het dak. Welnu, ik stel voor, dat wij nu direkt naar het dak gaan, de vier kerels daar overvallen, dan rustig afwachten tot het twaalf uur is en als wij dan het zolderaam wijd open zetten, dan mogen de vier anderen zoveel gas binnen laten als zij willen, het zal hen niet helpen. Wij houden ons bewusteloos, wij laten hen naderen en wij slaan hen neer.

— Maar met dat al, mijnheer Brand, kunnen wij de plek niet te weten komen, waar mylord is, want dat hij in de handen is gevallen van de bende, daar twijfel ik niet meer aan, riep de reus wanhopig uit. Maar stil, ik geloof, dat ik er al iets op gevonden heb. Ik zal een van de schurken op het dak wel weten te dwingen, mij de plaats te noemen. Ik heb van die overtuigingsmiddelen, die nog nooit hun doel hebben gemist. Nu hebben wij een half uur speling en in die tijd kunnen wij de politie waarschuwen, die de vier indringers in huis overvalt, zodat zij Wilson onmogelijk kunnen waarschuwen als het om twaalf uur blijkt, dat zij het nest leeg vinden.

— Het plan lijkt mij voortreffelijk, James. En wij zullen het onmiddellijk ten uitvoer brengen, antwoordde Brand opgewonden. Het is nu wel zeker, dat mylord in het grootste gevaar verkeert en dat iedere minuut uitstel hem noodlottig kan worden. O, die duivelse Wilson. Kom mee, er moet gehandeld worden, maar denk er om dat je niet het minste gerucht maakt. Als slechts één van de bandieten er in slaagt te ontsnappen is alles verloren, want hij zal zich wel haasten, Wilson op de een of andere manier te waarschuwen. Vooruit!

Na het licht weer te hebben uitgedraaid en zich van wapens te hebben voorzien, die weinig lawaai zouden maken, maar daarom niet minder afdoende zouden werken, klauterden de twee mannen in de dakgoot en vandaar op het dak.

Zich verbergende achter een schoorsteen of achter de opstaande randen van de daken, kropen zij omzichtig en zo snel mogelijk naar de plek, waar

Brand net de stemmen van de bandieten gehoord had.

Na enige minuten legde Brand zijn hand op de arm van Henderson en dwong hem aldus, stil te houden.

Zijn oor had weer de fluisterende stemmen van de schurken opgevangen.

Hij bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van de reus en fluisterde:

— Daar zijn zij. Achter die schoorsteen. Laten wij hen dadelijk op het lijf vallen en zo weinig mogelijk leven maken. Zij moeten gebonden worden, zodra zij onschadelijk zijn gemaakt. Eerst moeten wij op het dak klimmen, dat nu voor ons ligt, hoger dan dit. Dan zullen wij hen wel dadelijk zien en op hetzelfde ogenblik storten wij ons op hen.

Er op lettend, dat zij geen leven maakten, hesen de twee mannen zich op het hoger gelegen dak voor hen.

En het eerste, wat zij zagen, was het glimmende puntje van een sigaret.

Brand duwde Henderson met de elleboog in de zij, het afgesproken teken.

Zonder een kreet te slaken, renden de twee mannen vooruit en het volgende ogenblik stonden zij midden tussen de verraste bandieten.

Henderson had zich voorzien van een gummiwapenstok, zoals de Amerikaanse politie gebruikt, een vreselijk wapen in zijn hand.

Snel als de gedachte liet hij deze knuppel neerdalen op het hoofd van twee van de overrompelde schurken, die zonder een kreet te slaken in elkaar zakten.

Een der kerels tastte naar zijn zak, maar Brand was hem te vlug af en een slag met een ijzeren staaf tegen de slaap van de man deed hem bewusteloos neerstorten.

De vierde man, ziende dat alles verloren was, wilde de vlucht nemen, maar Henderson was hem voor.

Hij greep hem heel gewoon bij een pand van zijn jas en trok hem zonder de minste inspanning achteruit, alsof hij een baby van een paar maanden was.

— Kom jij maar eens hier, vriend, zei

de reus kalm, met jou heb ik een appeltje te schillen.

Hij greep de woest tegenspartelende bandiet bij het middel, tilde hem van de grond en droeg hem met een paar stappen naar de rand van het dak.

Daar gekomen keerde hij hem ondersteboven, juist zoals een vuilnisman doet, die een asbak in zijn wagen wil leeg storten, en hield hem in die houding, het hoofd omlaag, boven de diepte, die onder de schurk gaapte, een afstand van bijna dertig meter.

— En nu zullen wij eens praten, begon Henderson volkomen rustig. Ik geef je tien seconden om ons de plek te noemen, waar mijn meester zich op dit ogenblik bevindt. Heb ik dit dan nog niet uit je mond vernomen, dan zal ik je niet langer kunnen vasthouden; de ontroering, weet je. En dan zul je waarschijnlijk te pletter vallen. Ik begin te tellen. Een, twee, drie...

Een schor geluid wrong zich uit de keel van de bandiet, die onder zich de duistere ruimte zag, afgrijselijk in haar sombere verschrikking.

Zijn lichaam kronkelde zich en nog had Henderson niet tot vijf geteld, of het kwam als een noodkreet over zijn lippen.

— Genade, ik zal alles zeggen, maar heb dan medelijden.

Met een enkele ruk had Henderson de bandiet op zijn voeten gezet, maar hij hield hem stevig vast.

— Spreek op nu en probeer ons niet te bedriegen, want dat zou je het leven kosten. Je blijft in onze macht, tot wij ons overtuigd hebben, dat je de waar-

heid hebt gesproken. In dat geval zeg ik je namens mijn meester de vrijheid toe.

— Raffles is nu in het huis in het oosten van de stad. Het ligt afzonderlijk in een grote tuin, aan het einde van Gravenlane.

— Wat is men met hem van plan?

— Hij moet terecht staan voor de Bloedraad.

— Zo, nu, wij weten wat dat te betekenen heeft.

Terwijl dit alles gebeurde, had Brand snel en handig de drie gevelde bandieten, die zwaar gewond waren, gebonden en gekneveld.

De vierde man onderging hetzelfde lot en werd daarna gedwongen met Brand en Henderson door het zolder-raam te klimmen.

Brand luisterde ingespannen, maar op de gang was niets te horen, waarschijnlijk zaten de vier bandieten nog ergens verscholen in het grote huis, uit vrees dat men hen voortijdig zou ontdekken.

Hij opende voorzichtig de deur en daarna vertrokken de twee mannen haastig, ditmaal langs de gewone weg, door de voordeur.

Op straat gekomen, maakte Brand gebruik van de eerste de beste telefooncel en stelde de politie op de hoogte, voor zover hij dit noodzakelijk vond, en een kwartier later hadden een tiental krachtige agenten zich meester gemaakt van de schurken, die zij juist voor de deur van het zoldervertrek aantroffen, en de drie anderen van het dak gehaald.

HOOFDSTUK VIII

VOOR DE BLOEDRAAD

In een tamelijk grote zaal waren acht mannen bijeen.

Zeven van hen zaten achter een lange tafel, die met een bloedrood kleed was bedekt.

Allemaal droegen ze een soort toga van dezelfde, veelzeggende kleur en waren gemaskerd.

Ook de maskers waren rood.

De in het midden gezeten man onderscheidde zich van de anderen, doordat hij een soort puntmuts op het hoofd droeg van vuurrode zijde, waarop vooraan in het midden een gouden sleutel was bevestigd.

Voor hem op tafel lag een opengeslagen boek, een spitse dolk en een revolver van het grootste kaliber, waarvan de nikkelen loop glinsterde in het licht, afkomstig van een elektrische lamp in de vorm van een zilveren doodshoofd, dat van de zoldering afhing aan een vergulden ketting.

De man met de mijter was Wilson, de chef van het Genootschap van de Gouden Sleutel.

Voor de tafel stond een man, met geboeide handen.

Die man was John Raffles.

Er heerste sedert enige ogenblikken een suizende stilte in het ruime vertrek, waar helemaal geen meubelen stonden,

uitgezonderd de tafel met het bloedrode kleed en de zeven stoelen voor de leden van de Bloedraad.

Er waren twee deuren en evenveel ramen, afgesloten door dikke gordijnen.

Nu begon Wilson te spreken en zijn woorden vielen traag en als met tegenzin van zijn lippen:

— John Raffles. De eerste keer dat je tegen ons bent opgetreden heb je een overwinning behaald en ik deed een dure eed, dat je niet voor de tweede keer ons zoudt dwarsbomen. Je ziet, dat wij woord hebben gehouden. Ik wil echter aan je stoutmoedigheid en schranderheid niets afdoen en geef volmondig toe, dat je plan, om af te luisteren, wat ik met mijn luitenants te bespreken had, geniaal gevonden en uitgevoerd is. Stom bij toeval ontdekte ik je microfoon, door een beetje gips, dat van het plafond was gevallen, toen je daarin het gat boorde, nodig om er het instrument in te bevestigen.

— Men kan niet op alles letten, zei Raffles rustig.

— Juist opgemerkt, maar ik lette er op en ik begreep direkt dat hier in Londen maar één man te vinden was, die zulke middelen zou gebruiken en de geestkracht en het geduld bezat, ze toe te passen. Men had mij, nog voor mij

de eer deelachtig werd, tot chef van het genootschap te worden gekozen, veel van je kundigheden verteld. Ik weet, dat je er in geslaagd bent, mijn drie voorgangers te verslaan, maar ik vlei mij, dat ze niet over mijn capaciteiten beschikten. Want ik geloof, John Raffles, dat ik je nu wel voorgoed onschadelijk heb gemaakt, nietwaar?

— Misschien, antwoordde Raffles op dezelfde kalme toon.

— Misschien? herhaalde de chef nijdig. Zou je durven volhouden, dat je ook maar de geringste kans hebt, hier levend weg te komen? Je bent geboeid...

— O, als dat alles is, zei Raffles bedaard.

Hij hief de beide handen op in het volle licht. Een kort, metalen geluid, een snelle ruk en Raffles hield de losse boeien glimlachend in zijn hand.

Wilson slaakte een doffe kreet van woede en zijn hand greep naar de revolver.

Maar het volgend ogenblik scheen hij zich over deze beweging te schamen.

Een wrange glimlach vertrok zijn mond tot een grijns en hij zei:

— Knap gedaan. Ik had hier meer van gehoord en ik verheug mij, dat ik mij persoonlijk heb kunnen overtuigen, dat je werkelijk niet hoeft onder te doen voor de boeienkoning Houdini. Het is een geluk, dat je ook met vrije handen machteloos bent. Bij de minste beweging schiet ik je met deze revolver neer.

Raffles haalde de schouders op en antwoordde onverschillig:

— Ik ben geen duizendkunstenaar. Ik kan niet toveren, ik heb ook geen pantservest aan en tegen een kogel uit die revolver ben ik niet bestand.

— Hoe is het mogelijk, dat je je in zo'n korte tijd hebt kunnen bevrijden van zo'n paar stalen boeien, minstens zo goed als Scotland Yard ze gebruikt? riep Wilson woedend.

— Neem mij niet kwalijk, maar dat is een van mijn beroepsgeheimen, die ik voor mij wil houden, antwoordde Raffles.

— Haha, denk je dan soms, dat je nog veel aan dat geheim zult hebben? riep Wilson woest. Ik heb je voor onze

Bloedraad laten verschijnen, John Raffles, omdat ik in jou onze ergste vijand zie. Je zult verdwijnen, je bent te veel.

— Ik verwachtte van u niets anders, antwoordde Raffles koeltjes. Ik wil alleen mijn verwondering uiten, dat u deze komedie van een terechtzitting hebt opgevoerd en mij niet direkt op straat gedood hebt.

— Niets was gemakkelijker geweest, inderdaad, zei Wilson honend. Maar wij willen je niet alleen doden. Wij willen je volkomen vernietigen. Geen spoor mag er van je overblijven. Niets dan een hoopje as. Begint je mij te begrijpen? Dan is er nog iets. Wij weten, dat je in het bezit bent van kostbare geheimen en dat je over grote rijkdommen beschikt. Welnu, wij eisen dat je de plek van die schatkamers zult aanwijzen.

Een verachterlijk schouderophalen van Raffles was het enige antwoord.

De ogen van Wilson fonkelden achter het masker, toen hij woedend uitschoot:

— Je weigert?

— Vraag je dat nog? Natuurlijk weiger ik.

— Maar weet je dan wel, dat ik het in mijn macht heb je alle denkbare martelingen te doen ondergaan, totdat je die plek zult hebben genoemd?

— Je kent mij niet, als je denkt, dat die woorden indruk op mij maken, riep Raffles uit, terwijl zijn gestalte zich kaarsrecht oprichtte en zijn ogen bliksemschoten. Denk je, dat John Raffles zich een enkel woord zou laten ontvalen, dat hij niet wil uitspreken?

— Wij zullen zien, antwoordde Wilson kortaf. Ik weet, dat je een man bent van fijne beschaving en op de hoogte van alle pijnigingen die barbaarse volkeren hun misdadigers en vijanden lieten ondergaan. Nu, ik kan je zeggen, dat de martelingen van de Chinezen, die bekend zijn als meesters in pijnigingen, kinderspel zijn, vergeleken bij hetgeen mijn brein heeft uitgedacht.

Raffles verbleekte een beetje, maar zijn gemoedstoestand, verried zich op geen andere manier.

Nee, Wilson zou geen woord uit hem krijgen, dat zwoer hij zichzelf.

De chef van het Genootschap had hem loerend aangekeken, om op zijn gezicht te lezen wat er in hem omging.

Maar toen niets op het strakke masker van de Grote Onbekende verried, wat hij dacht of voelde, ging Wilson verder:

— Het is goed, je zult het aan je zelf te wijten hebben. Ik had je de dood van een gentleman willen laten sterven. Ik had je met een kogel willen neerleggen en daarna zou je tot as verbrand zijn in een speciale oven, die in de kelder van dit huis staat. Wat het verbranden betreft, dat zal toch gebeuren en het hoopje as, dat van John Raffles zal overblijven, zal in de vier windrichtingen verstrooid worden, maar het zal vooraf worden gegaan door een foltering. Je zult dit zelf op je geweten hebben. Maar ik weet wel, dat je niet bestand zult zijn tegen de uitwerking van mijn kleine vinding. Voor er vijf minuten verlopen zijn, zult je bekend hebben, waar zich je schatten bevinden en zult je mij alle geheimen over je leven verteld hebben.

— Nooit! riep Raffles uit, terwijl hij de schoft uitdagend aankeek.

— Wij zullen zien, herhaalde Wilson. Mannen, brengt hem weg.

De zes leden van de Bloedraad sprongen overeind en stortten zich op Raffles.

Hij verdedigde zich heldhaftig, maar na een korte worsteling werd hij overmeesterd en ditmaal werden hem de armen met dikke touwen op de rug vastgebonden.

Daarop namen de zes mannen hem in hun midden en voerden hem, voorafgegaan door Wilson, naar een aangrenzend vertrek, waar het buitengewoon heet was.

De muren waren helemaal kaal en wit gepleisterd.

Ongeveer in het midden van het vertrek stond een soort houten brits, waarvan de zware poten met stevige ijzers in de grond waren gevestigd.

Een twaalfstal brede leren riemen hingen van deze brits neer op de vloer.

De chef van het Genootschap was eerst op Raffles toegelopen en zei op

gedempte toon, terwijl weer diezelfde wrange glimlach op zijn dunne lippen kwam:

— Je vindt het hier waarschijnlijk nogal warm; dat komt, omdat hier beneden de verbrandingsoven is, die weliswaar nog van ons gescheiden is door een betonvloer van bijna een meter dikte, maar een hitte van tweeduizend graden is desondanks goed voelbaar. Wij hebben deze geweldige warmte nog voor iets anders gebruikt, en wat dat is, zul je gauw ontdekken. Kijk maar eens naar boven.

Onwillekeurig richtte Raffles zijn blik naar het plafond en daar zag hij een kleine, vierkante bak van ijzer hangen.

In het midden van de bodem van deze bak zat een soort tuitje of uitlaat.

En deze uitlaat hing precies boven de houten bank, die onwrikbaar aan de vloer was bevestigd.

— Ik zie aan je gezicht dat je de betekenis van dit instrument nog niet goed begrijpt, ging Wilson grijnslachend verder, en daarom zal ik je de werking met enige woorden uitleggen. Misschien brengt dat je er wel toe, mij je geheim te vertellen, voor ik het kleine werktuig laat functioneren. In de bak, die je daar boven tegen het plafond bevestigd ziet, mondt het uiteinde van een buis, die aan het andere einde uitkomt in een klein reservoir, waarin kokende olie steeds op dezelfde temperatuur wordt gehouden. Ha, ik zie al aan de uitdrukking van je gezicht dat je de betekenis van mijn kleine uitvinding begint te begrijpen. Uit die bak valt iedere vijf seconden 'n druppel gloeiende olie, steeds op dezelfde plek van je lichaam, dat met riemen onbeweeglijk wordt vastgesnoerd op die bank daar, steeds op dezelfde plek, begrijp je wat dat zeggen wil? De eerste druppel zal je alleen veel pijn doen, de tweede zal je doen krimpen, de derde nog een weinig meer en zo verder. Langzamerhand zullen al die gloeiende druppels een aardig kanaaltje vormen in je vlees en als je het volhield, wel, dan zou na enige uren je lichaam van borst tot rug doorboord zijn, maar je houdt

het niet vol, nee, daar ben ik zeker van. Wel, John Raffles, wat zeg je wel van mijn kleine vinding?

— Ik zeg er alleen van, Wilson, dat zij je waardig is. Dat is toch zeker wel de grootste lof, die ik er aan kan toe-
zwaaien.

— Ik dank je, antwoordde Wilson met een ironisch hoffelijke buiging.

En daarop wendde hij zich tot de zes zwigend om hem staande mannen en beval:

— Doet uw plicht!

Deze keer duurde de worsteling heel wat langer, want Raffles begreep, dat hij om zijn leven vocht en hij vocht met de moed der wanhoop, omdat hij een plotselinge dood door een revolverkogel verkoos boven de afgrijselijke marteling, die men voor hem had uitgedacht.

Als een kluwen rolden de mannen over de grond en tot twee keer toe slaagde Raffles er in, ondanks de touwen, die zijn armen gebonden hielden, een van zijn tegenstanders met een goedgerichte trap in een hoek van het vertrek te kegelen.

Maar de overmacht was te groot. Hij-gend moest hij zich tenslotte gewonnen geven.

Terwijl de vier mannen hem stevig vasthielden, knoopte Wilson zelf zijn vest los, rukte zijn overhemd open en ontblootte zijn borst tot aan zijn middel.

Vervolgens werd Raffles ruggelings op de houten bank gegooid en de riemen werden dicht gesnoerd, zodat hij nauwelijks adem kon halen en het hem niet mogelijk was, zijn lichaam, al was het maar een halve duim, te verschuiven.

Wilson bukte zich over de machteloos gemaakte vijand heen en vroeg met doordringende stem:

— Zult je zeggen, waar je schatten zich bevinden?

— Nooit! antwoordde Raffles vastberaden.

— Wij zullen zien, wat je over vijf minuten zult zeggen, antwoordde Wilson op woeste toon.

Hij liep naar een hoek van het vertrek en haalde daar een kleine hefboom

over, bevestigd aan de klep van een duimdikke pijp, die van de vloer naar het plafond liep.

Onmiddellijk liet zich een zacht klokkend geluid horen en een ogenblik later viel traag een dikke druppel kokend hete olie van een hoogte van ongeveer drie meter op het ontblote bovenlijf van John Raffles.

Er werd heel kort een sissend geluid hoorbaar, toen de gloeiende olie de huid trof en een lange siddering liep over het lichaam van de gemartelde.

Maar Raffles sprak niet en hij be-
woog zich ook niet. Hij staarde alleen maar naar het dunne pijpje boven zijn hoofd, waar zich alweer een tweede druppel begon te vormen, die langzaam in grootte toenam en eindelijk neerviel precies op dezelfde plek...

De pijn was ontzettend en toch be-
woog zich geen spier op Raffles' mar-
merbleek gezicht.

Maar voor de derde druppel zich had gevormd, vloog plotseling de deur open. Op de drempel vertoonde zich de reusachtige gestalte van Henderson. Snel achter elkaar kraakten twee schoten en twee van de bandieten stortten voor-
over en bleven roerloos liggen.

Met een gebrul als van een wild dier richtte Wilson zijn revolver op Raffles, maar voor hij kon schieten, had Brand hem het wapen uit de hand geslagen.

De jongeman had de toestand in een oogwenk overzien en het eerste wat hij deed, was de toevoer van de olie afsluiten, nadat hij de revolver van de chef had opgeraapt en hem hiermee in bedwang hield.

En terwijl Henderson met de vier overige bandieten naar hartelust afre-
kende, gespte Brand in een oogwenk de riemen los, die Raffles gebonden hielden en hielp hem overeind.

— Grijp de schurk, was het eerste woord door Raffles uitgeschreeuwd.

Maar Wilson was met de snelheid van een aap bij de smalle deur, goed verbor-
gen in de muur en rukte haar open.

— Wij zullen elkaar terugzien, John Raffles en dan zal zelfs de duivel je niet kunnen helpen! gilte hij.

En voor Brand zijn revolver op hem

had kunnen afvuren, had hij de geheime deur open gerukt en was verdwenen.

Vergeefs zochten de drie mannen hem, nadat alle leden van de Bloedraad stevig gebonden waren, maar er was geen spoor meer te ontdekken van de

chef van het genootschap.

— Dan is het van nu af aan een strijd op leven en dood tussen ons, zei Raffles en hij greep ontroerd de handen van zijn twee vrienden die hem ter elfder uur hadden gered.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

MEXICAANS DUEL

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland. 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog. 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: « Serie C ». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Oorlogserie C ». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :